

Agost de 2004
Número 18
Butlletí informatiu
Full d'informació municipal

Camí Ral

Butlletí informatiu i d'opinió Vila de Copons

Ajuntament de Copons

4 En record d'un coponenc enterrat a la fossa comuna del cementiri de Manresa

6 Molí de Dalt o del Comú

7 L'Alta Anoia treballa per la qualitat i el medi ambient

7 Jazz Copons guanya el premi a la millor iniciativa pública 2003

8 Fundació Cultural de Copons

10 Futbol Club Copons

11 Volcat 2004

12 Resum d'activitats i actes

14 Vint-i-cinc anys de cavalcada de reis

15 Festa Major d'hivern 2004

15 El ball de la Crespella

16 Renoms de Copons: El carrer St. Magí

18 Tallers a la Barraca: Cuina mediterrània

18 Tallers a la Barraca: Narració de contes

18 Tallers a la Barraca: Ball country

19 Copons ja disposa del servei de bibliobús

19 Carnestoltes improvisat

19 Plantada d'arbres

20 Macrojocs a Copons

20 Caramelles

20 Taller d'entrenament de la memòria

21 Sortida Fòrum Barcelona 2004

21 Iniciativa Jazz Copons presenta el 4t concurs de música de jazz de Catalunya 2004

22 La flama del Canigó arriba a Copons la nit de Sant Joan

22 Extraescolars i taller d'hort

22 Herbari de Glòria Fustero

23 Fi de curs de catequesi

23 Setmana de la joventut: en defensa del nostre entorn

24 Exposició "Copons, el meu poble"

26 Sopa de contes

26 Visita a Copons del conseller d'agricultura

27 25è aniversari de la Constitució

27 Divisió territorial

28 Democràcia

28 El plor dels infants

29 Voluntaris per la llengua

30 Memòria històrica

30 Servei meteorològic

31 Caminades de resistència, quin plaer!

32 Arxiu fotogràfic

Ha arribat l'estiu altra vegada. Temps de vacances, dies llargs i calorosos. Període per fer tot allò que no hem pogut realitzar la resta de l'any.

Dies per gaudir d'una passejada sense presses pels carrers del poble, per banyar-nos i prendre el sol a la piscina municipal, per contemplar marges i barraques de pedra seca tot escoltant el cant dels ocells, per viure intensament la Festa Major d'agost, per fer excursions a Viladases o a Sant Pere, admirant art romànic, per fer un partit de bàsquet o quatre xuts a la pista poliesportiva, per veure exposicions de pintura a la sala d'actes de l'Ajuntament, per disfrutar del soroll de l'aigua al Gorg del Nafre, per escoltar el jazz més fresc a la plaça Ramon Godó, per fer una migdiada sota l'ombra del Pi del Quildo, per menjar cuina medieval o la millor brasa als restaurants del poble, per fer rutes amb BTT per camins, corriols o trialeres i refrescar-nos a les nombroses fonts que hi ha pel terme, per pernoctar en alguna de les dues cases rurals i disfrutar de la tranquil·litat, per ...

Viu l'estiu, disfruta'l a Copons!

Equip de Redacció

Ajuntament de Copons

Camí Ral

Butlletí informatiu i d'opinió Vila de Copons

L'equip de redacció d'aquest butlletí t'anima a participar-hi. Si tens alguna cosa per explicar, suggerir, o potser denunciar, fes-ho arribar. La teva col·laboració és imprescindible per millorar aquesta publicació. Gràcies. Telèfon de contacte: 93 809 00 00. E-mail: copons@diba.es

Elisenda Mercadal Segura

En record d’un coponenc enterrat a la fossa comuna del cementiri de Manresa

Fotografia de Pere Segura

A mitjans del mes d’abril de 2004 la premsa comarcal donava notícia de la publicació de la llista dels noms de soldats republicans morts als hospitals de sang de Manresa a finals de la Guerra Civil (1936-1939), entre els que s’hi troben 8 anoiencs, un d’ells de Copons.

L’autor del treball de recerca és l’historiador manresà Joaquim Aloy i Bosch que, després de tirar endavant un estudi per identificar les persones que van morir a Manresa, ha elaborat una llista de noms per tal de donar-la a conèixer directament als familiars de les víctimes i també a través dels mitjans de comunicació i d’internet.

Aloy va iniciar aquest treball d’identificació després de dur a terme una xerrada sobre les víctimes de guerra enterrades en fosses comunes, empès per la necessitat moral de restituir la memòria històrica i per recordar unes persones i una generació estroncada per la guerra i el feixisme. La investigació ha permès a algunes famílies localitzar els seus parents morts i desapareguts durant la guerra, posant fi a la incertesa que els havia acompanyat durant més de 6 dècades.

La llista completa pot consultar-se a la pàgina web www.guiamanresa.com/fossa.

Inclou el nom de 405 soldats, procedents de diferents indrets de l’Estat espanyol i que van morir als hospitals de sang de Manresa, des de l’abril del 1938 fins al gener del 1939. D’aquests, un total de 296 van ser enterrats a la fossa militar del cementiri de Manresa. Els altres 109 van ser enterrats en nínxols del mateix cementiri o van ser traslladats a les seves poblacions d’origen.

En una primera relació, es publiquen les dades conegudes de les 296 persones enterrades a la fossa militar. La immensa majoria eren soldats que formaven part de l’exèrcit de la República, 9 d’ells com a presoners, i una dotzena més podrien pertànyer a l’exèrcit franquista. A continuació, es pot consultar una relació dels altres 109 soldats. Del total de soldats morts a Manresa només 8 eren manresans i cap d’ells va ser enterrat a la fossa militar.

La informació, extreta del Registre Civil del Jutjat de Manresa i del “Llibre de soldats enterrats a la fossa militar” (Arxiu Històric Comarcal de Manresa), detalla a més del nom i cognoms: Pàgina i tom a on consta la inscripció de la defunció, edat, lloc de naixement, veïnatge, data de la mort, lloc de la mort i destinació militar.

Tanmateix, segons explica Aloy, la llista publicada no és completament exacta i s’haurà d’anar perfeccionant ja que ha estat

fruit d’una tasca laboriosa en alguns casos basada en documents manuscrits.

Pel Registre de defuncions del Jutjat de Manresa es coneix l’edat de 232 soldats del total dels 296 que estan enterrats a la fossa. El soldat més jove era de Barcelona i tenia 15 anys.

Hi ha 4 soldats de 17 anys i 15 de 18 anys. En total 42 d’ells no havien complert els 20 anys i 107 més no havien arribat als 25 anys.

Es coneix també el veïnatge de 127 soldats, dels quals 89 vivien a Catalunya i els 38 restants eren de la resta de l’Estat. Entre les persones enterrades, també hi ha un comisari rus de 42 anys.

El nombre de morts als hospitals de sang estava en consonància amb el nombre de ferits traslladats del front de guerra a Manresa i amb l’aferissament i la duresa dels combats entre els dos exèrcits. La batalla de Balaguer (a finals de maig del 1938), la batalla de l’Ebre (entre el juliol i el novembre), els enfrontaments al cap de pont de Seròs (l’abril i el novembre) i l’ofensiva sobre Catalunya (desembre de 1938 i gener de 1939) van ser els episodis més sagnants del conflicte bèl·lic a Catalunya i que van comportar més trasllats massius de ferits. Les dades indiquen que els 37 soldats enregistrats el mes de gener del 1939 moriren entre els dies 1 i 17. El dia amb més morts va ser el 6 de gener, en què van morir 8 soldats.

De la majoria de soldats se’n coneix la unitat del cos de l’exèrcit on estaven i que entre els militars enterrats a la fossa hi ha 2 capitans, 2 tinents, 4 sergents, 21 caporals, 1 carabiner, 3 comissaris i 2 xofers. També hi ha alguns presoners de guerra.

En canvi no se sap per quin motiu van enterrar una senyora i un agricultor d’edat avançada a la fossa militar, ni per que en la relació dels no enterrats a la fossa s’hi inclou el nom d’una infermera.

Situació de la fossa del cementiri de Manresa.

Es troba al lloc conegut com a “parcel·la militar”, immediatament després de la Secció de Sant Ignasi, a l’extrem superior dret del cementiri, al costat del camí del Suanya.

És el mateix indret on eren enterrats els soldats de l’antiga Caserna militar del Carme.

Després de la Guerra i durant molts anys hi varen haver uns indicadors de fusta amb els noms de moltes de les víctimes. Aleshores també hi sovintejaven les creus de fusta i les

flors que familiars dels soldats els hi havien dipositat. Eren familiars que, dins la desgràcia de perdre un ésser estimat, com a mínim havien estat informats del lloc on l’havien enterrat. En canvi, és probable que d’altres no en tinguessin coneixement, ja que les darreres setmanes de la guerra, amb l’avenç imparable de les tropes franquistes i el degoteig incessant de víctimes, era pràcticament impossible informar de les defuncions als familiars dels infortunats.

En el mateix cementiri existeix també una fossa civil, que es troba ubicada a la Secció de Santa Agnès. En aquesta fossa, a més de molts pobres a qui els familiars no podien pagar el nínxol, s’hi troben enterrats alguns manresans morts durant la repressió a la reraguarda, d’altres que van morir a conseqüència dels bombardeigs aeris franquistes i moltes persones anònimes, entre les quals diversos refugiats de guerra que, fugint dels combats i de l’avenç del feixisme, es van instal·lar a Manresa i hi van trobar la mort.

Els hospitals de sang de Manresa.

L’ofensiva de les tropes franquistes iniciada el 9 de març de 1938 sobre el front d’Aragó, que fins aleshores s’havia mantingut pràcticament inalterable, ocasionà nombrosos combats i, consegüentment, un gran nombre de baixes i de ferits. A partir d’aquell moment, les autoritats sanitàries de l’exèrcit republicà hagueren de cercar, a la reraguarda, tots els locals possibles per a instal·lar-hi hospitals d’evacuació dels ferits de guerra. Manresa, per la seva posició estratègica, adquirí un paper clau i es convertí en el centre dels hospitals d’evacuació de l’Exèrcit de l’Est.

El municipi, que havia denegat la cessió de la Cova de Sant Ignasi, oferí l’Hospital de Sant Andreu que passà a anomenar-se Hospital Base i on al cap de només 3 dies d’haver-se aprovat la resolució hi arribaren 200 ferits de guerra. Les autoritats sanitàries continuaren sol·licitant nous locals i s’habilitaren l’edifici del convent de les Saleses, denominat «Grup Saleses», el de l’Institut de segon ensenyament i el del col·legi dels Germans de les Escoles Cristianes, denominat «Grup Natura».

Els soldats ferits al front eren tractats immediatament als hospitals de campanya propers a la línia de combat, a continuació podien ser tractats en alguns llocs sanitaris intermedis i tot seguit eren evacuats cap a Manresa, majoritàriament en tren. Un cop arribats a l’estació, un equip mèdic els classificava i el servei sanitari de la Creu Roja s’ocupava del trasllat.

Els malalts quirúrgics, es repartien segons la regió on tinguessin la ferida en grup A

(els braços), grup B (les cames) i grup C (el cap), classificació que corresponia exactament amb la de les sales de l’Hospital Base i de l’Institut. Per al tractament d’urgència d’aquests ferits es va utilitzar la tècnica de la cura oclusiva, que significava desterrar les irrigacions de les ferides amb antisèptics, curar i canviar els apòsits una o dues vegades al dia, etc. Aquest tractament va permetre salvar centenars d’extremitats condemnades a ésser amputades, i posteriorment va ser utilitzat durant la Segona Guerra Mundial, donat a conèixer pel Doctor Josep Trueta.

Els malalts mèdics amb patologia infecciosa eren traslladats al «Grup Saleses» i els no infecciosos ingressaven al «Grup Natura». Les malalties més freqüents eren: febre tifoide, pneumònies, tuberculosi, blennorràgia i sífilis. El primer antibiòtic de què varen disposar els metges fou la sulfamida blanca, fabricada a Manresa pels laboratoris del doctor Antoni Esteve, que inicialment va ser d’ús exclusiu de l’exèrcit republicà.

Per fer aquest escrit he extret tota la informació de la ja citada pàgina web www.guiamanresa.com/fossa, que també inclou enllaços amb altres pàgines relacionades amb la recuperació de la memòria històrica a Catalunya i a Espanya i d’on us copio literalment aquest fragment:

”Darrera de cada nom de soldat mort de la Guerra Civil (1936-39) hi ha la història d’una vida humana. Una vida jove, amb tots els projectes i il·lusions propis de l’edat. Una guerra que ells no havien provocat els la va segar en sec.

Restituir els seus noms, recordar-los (a ells i a les circumstàncies històriques que els hi tocà viure) és una obligació moral de qualsevol societat democràtica i una tasca imprescindible per a combatre la desmemòria.

Lluitar contra l’oblit és la millor manera d’evitar que reneixin monstres com la manca de llibertats, l’agreujament de les desigualtats socials, la xenofòbia, el racisme o la persecució de les minories, ja siguin ètniques, nacionals o culturals i lingüístiques.”

I no voldria acabar sense fer un petit homenatge al soldat coponenc enterrat en aquesta fossa comuna del cementiri de Manresa.

En record d’ALFONS SEGURA MASSANA

Nascut a Copons, fill de la casa encara coneguda com Cal Massana, i mort a l’edat de 35 anys a l’Hospital militar 2 (“Grup Saleses”) de Manresa el 18 de juny de 1938, com a soldat del 24 Batalló d’Obres i Fortificacions. Deixà l’esposa i un fill de 8 anys, el Pere, a

qui agraeixo que m’ hagi explicat els seus records d’aquest trist període de la infantesa a més de facilitar-me l’accés a la documentació consultada.

L’Alfons estava malalt de tifus, però arrel d’una lleugera millora de salut es va haver d’incorporar amb l’ última lleva. Al cap de ben poc recaigué. Assabentats de que es trobava a l’hospital de Manresa, el seu germà Pau i esposa Pepeta s’hi van desplaçar a peu des de Copons just a temps de veure’l encara en vida. Morí però d’un dia per l’altre, i els familiars en tornar a l’hospital van trobar-se el lliit buit. El nom de l’Alfons sortia en una llista plena de creus amb els de tots els soldats morts i que ja s’havien enterrat en una fossa que no els varen ensenyar.

Com tantes altres famílies trencades per la guerra, de retorn a Copons, la Pepeta i el seu fill Pere van haver de lluitar per tirar endavant. Finalment, després d’una pila d’anys i gràcies a aquest treball del Joaquim Aloy, el Pere Segura ha pogut visitar l’indret a on reposa el seu pare.

Fotografia de Queralt Solé (Generalitat de Catalunya)

Fossa Militar del Cementiri de Manresa

Anna Micaló i Aumedes, Josep M. Vila i Carabasa, Jordi Amigó i Barbeta
Extret del Quadern Científic i Tècnic de Restauració Monumental, 11 Editat per l'àrea de cooperació de la Diputació de Barcelona

Molí de Dalt

Localització: El molí es troba situat a la riba dreta de la Riera Gran, als afores del nucli urbà de Copons. S’hi accedeix per la carretera BV-1005 de Copons a Veciana, en direcció nord. A uns 300m de l’inici de la carretera hi ha un petit baixador a mà esquerra, que porta a la bassa del molí i a la caseta de les aigües, des d’on es pot accedir al recinte. També s’hi pot arribar a través dels camins que travessen els horts situats entre el nucli urbà de Copons i la carretera.

Tipus de molí: draper (segles XVII-XVIII) i fariner (segles XIX-XX)

Circuit hidràulic: El molí prenia l’aigua a partir d’una resclosa situada en la Riera Gran. Des d’aquesta resclosa l’aigua era derivada cap a un rec excavat en el terreny, que conduïa l’aigua fins a una bassa, de forma poligonal, actualment restaurada i utilitzada per al rec dels horts del municipi. A l’extrem de la bassa, a tocar de l’edifici, es troba el cup que proporcionava a l’aigua la pressió necessària perquè, a través del canal, fes moure el rodet situat al carcavà del molí. Per un rec situat a la sortida del carcavà, l’aigua es podia derivar bé cap a la sèquia que servia per regar els horts del municipi, bé cap a un rec que la conduïa cap al Molí del Mig.

Descripció de l’edifici: Es tracta d’un edifici de planta quadrangular, de 10,20m de façana per 8,30m de fons, format per carcavà, planta baixa i pis. La porta d’accés al molí està situada a la façana principal. La sala de les moles es troba en la planta baixa de l’edifici, a tocar de la paret de la bassa. Està constituïda per un espai rectangular de 3,8 x 2,9m, cobert amb una volta de canó lleugerament rebaixada, d’una alçada de 2,75m sobre el nivell actual del terra, i formada per blocs de pedra bastant regulars lligats amb argamassa de calç i sorra. La factura d’aquesta volta és molt similar a la que apareix en altres molins del terme (Plo-missó, Torre de la Masia, etc.). Al centre de l’espai es conserva una mola volandera d’1,4m de diàmetre. El recinte quedava tancat per dos petits murs de pedra d’uns 70cm d’amplada, que deixaven un espai central obert que servia d’accés a l’interior de la sala. El carcavà es troba completament obliterat i no s’hi ha pogut accedir. Les parts altes de l’edifici van ser deruïdes anys enrere, ja que amenaçaven ruïna.

Molí de Dalt o del Comú

Estat general de conservació: L’edifici es pot considerar ruïnós. Només es conserva en bones condicions la volta de pedra que cobria la sala de les moles.

Notícia històrica: El 7 de setembre de 1696 els jurats de la vila van demanar als responsables de la Batllia General del Principat *permís per fer y fabricar un molí draper y dos si menester serà, y per so, necesitant de poder-se valer de la mateixa aigua que discorra per la dita riera y per lo mateix rech o aqueducto que la condu-eixen per regar.* A partir d’aquest establiment podem situar la construcció del molí de Dalt a finals del segle XVII, com un molí draper edificat a instàncies del comú de la vila, que ja des de bon començament en serà el propietari. Aquest molí, doncs, aprofitava l’aigua de la sèquia que des d’antic portava aigua per al rec dels horts i per al subminsitrament de la vila. D’altra banda, el molí estava construït per sobre d’un altre ja existent, el de Pere Carbonell (que podem identificar sens dubte amb el molí del Mig). Així doncs, l’aigua que sortia del molí de Dalt, que estava situat en el límit superior de l’horta de Copons i per sobre de la presa d’aigües del molí del Mig, s’havia de repartir per a aquestes dues funcions. Això va provocar continus problemes i força queixes, especialment de Pere Carbonell i els seus successors, que es consideraven perjudicats en el repartiment de l’aigua.

Poc sabem del funcionament i les característiques d’aquest molí draper municipal en els primers temps del seu funcionament. Sembla que, ja des de molt aviat, el molí era cedit en arrendament a moliners professionals que s’encarregaven de l’explotació. Així, el primer moliner conegut va ser Isidor Trullàs, moliner draper, a qui el 20 de febrer de 1707 els jurats de Copons van vendre el molí municipal, juntament amb la casa, l’hort, l’instrumental, la bassa i l’aigua per fer-lo funcionar, pel preu de 240 lliures.

No sabem durant quant de temps el molí municipal va funcionar com a molí draper, però el cert és que el 1818 apareix esmentat com a molí fariner. Per tant, probablement durant el segle XVIII el molí draper original es va transformar en fariner.

A mitjan segle XIX, la situació del molí sembla que era molt precària i la documentació de l’època parla d’un edifici *amenazado de plena e inminente ruina*, que ja no proporcionava cap ingrés al municipi. Aquesta situació, i davant l’evidència que l’ajuntament no tenia recursos per reparar-lo, es va tractar d’arrendar el molí, però sense èxit. D’altra banda, la legislació vigent n’impedia la venda en l’estat en què es trobava, per la qual cosa se’n feia imprescindible la reparació. En aquest estat de les coses, El Consell Consultor de la

Província va acceptar, a instàncies de l’ajuntament, una proposta de condicions d’arrendament del molí que preveia que el nou arrendatari estava obligat a *reparar el molino y conduccion de las aguas, teniendo la finca de arriendo hasta que se venda y fijando por precio de éste el de un año común del último quinquenio, deduciéndose de su valor el tres por ciento del capital invertido en dichas obras y mediante la condición de que le será devuelto por el comprador de la finca.*

Aquesta modificació de les condicions d’arrendament va permetre que el 9 d’abril de 1858 l’Ajuntament de Copons llogués el molí de Dalt a Manuel Carbonell i Sans, que es faria càrrec de la reparació del molí. Les obres van iniciar-se el 18 de juliol de 1858, van durar aproximadament fins a finals d’any i van costar 14.321 rals de billó. A la vista de la magnitud de la despesa i dels materials utilitzats, les obres van ser de gran entitat i és probable que la major part de l’edifici que actualment es conserva es construís en aquell moment. Pel que fa al molí pròpiament dit, sembla que es va renovar completament ja que la documentació esmenta la compra dels següents elements:

Un rodete de madera elaborado: 200 Rv.
Un árbol y aguja idem: 80 Rv.
Dos “palmador” idem a 80 Rv uno: 160 Rv
Un “Raxadó” idem: 40 Rv
Una “boixa” y madera del “riscle”: 12 Rv
Dos ruedas al pie del molino: 1.600 Rv
Una tramuja: 120 Rv

El 24 de maig de 1875, com a conseqüència de l’aplicació dels decrets de desamortització de Mendizábal, es va realitzar la subhasta del molí de Dalt, que va passar a mans del senyor Manuel Romeu i Font, veí de Copons. Poca cosa més sabem del molí a partir d’aquest moment, només que l’any 1924 ja tornava a ser de propietat municipal i que el seu arrendatari era Pere Tomàs Cortadelles, primer representant de la família de moliners que va tenir arrendats els tres molins urbans de Copons (molins de Dalt, del Mig i de Baix) fins al seu abandonament definitiu.

Segons el testimoni de Pere Tomàs (Peret Carlos), nét del referit Pere Tomàs Cortadellas, el molí de Dalt va deixar de funcionar coincidint amb l’inici de la Guerra Civil de 1936-1939. A partir d’aleshores (i fins a mitjan dècada dels quaranta) ja només es va mantenir en ús el molí del Mig. En aquella època, l’aigua que portava la riera permetia moldre entre 3 i 5 hores per setmana. Després de la guerra, la família Tomàs va retornar el molí al municipi, que s’ha encarregat del manteniment de la bassa per a la seva utilització per al rec dels horts. Recentment i a causa del perill d’enfonsament de l’edifici del molí, es va procedir a l’enderrocament de les parts altes del mateix.

L’Alta Anoia treballa per la qualitat i el medi ambient

Des del Consorci per a la Promoció Turística de l’Alta Anoia hi ha una decidida voluntat de garantir un desenvolupament sostenible del nostre territori. Per aquest motiu, des dels seus inicis hem donat suport al projecte del Certificat de Qualitat Mediambiental per a allotjaments turístics impulsat des del Departament de Medi ambient de la Generalitat de Catalunya.

Quan l’any 2002 Medi ambient va començar a treballar intensament en la preparació i posada en funcionament del “Certificat de Qualitat Mediambiental” per a allotjaments rurals, un establiment de l’Alta Anoia, Cal Carulla, hi va participar i fou la primera casa rural de Catalunya en obtenir aquest distintiu.

A principis del 2004, quan l’Alta Anoia ja disposava de 20 establiments de turisme rural repartits pels diversos municipis, vam començar a analitzar amb els propietaris la conveniència de sol·licitar aquest Certificat per a un grup important d’allotjaments i així contribuir des del nostre territori en la preservació del medi ambient alhora que aportàvem un valor afegit als nostres serveis turístics.

En el mes de març es va prendre la decisió de treballar de forma conjunta per a l’obtenció del Certificat de Qualitat Mediambiental entre un grup ampli de propietaris i amb el suport tècnic del Consorci. Així es va iniciar el complex procés de certificació, amb l’elaboració dels qüestionaris d’autoavaluació dels establiments, l’adopció de les reformes i millores necessàries per a cada instal·lació, la localització dels proveïdors de productes sostenibles, l’elaboració dels dossiers d’informació per als clients, els cartells de recomanacions, etc.

Fruit de l’intens treball en equip es van aconseguir uns objectius molt remarcables: realitzar tot el procés d’autoavaluació i certificació amb gran rapidesa (menys de dos mesos des del seu inici fins a sotmetre els establiments a la verificació per part d’una empresa certificadora), disposar d’uns allotjaments amb una alta qualitat i una elevada valoració de la seva sostenibilitat (més del 80% dels allotjaments doblava la puntuació necessària per aconseguir el certificat), elaborar uns materials informatius per als clients, molt complets i amb una presentació molt adequada, uns cartells informatius amb un disseny propi idoni per a establiments rurals. Tot aquest procés, realitzat de forma ràpida i àgil, es va aconseguir realitzar també amb uns costos econòmics extraordinàriament reduïts.

El resultat de tot aquest procés és que durant aquest mes de juliol, 10 nous allotjament rurals de l’Alta Anoia obtindran el Certificat de Qualitat Mediambiental i s’aconseguirà així un posicionament positiu dins el mercat turístic.

L’Alta Anoia és el destí turístic amb més allotjaments mediambientalment sostenibles de Catalunya.

El 70% de l’oferta d’allotjament rural de l’Alta Anoia disposa del “Certificat de Garantia de Qualitat Ambiental”.

El 70% de l’oferta d’allotjament rural de l’Alta Anoia disposa del “Certificat de Garantia de Qualitat Ambiental”.

El 70% de l’oferta d’allotjament rural de l’Alta Anoia disposa del “Certificat de Garantia de Qualitat Ambiental”.

Jazz Copons guanya el premi a la millor iniciativa pública 2003

El dia 31 d’octubre de 2003 finalitzava la presentació de projectes per al concurs de l’Alta Anoia 2003, on poden presentar tots els ajuntament de l’Alta Anoia amb projectes d’iniciativa pública. Vàrem decidir presentar-nos amb el Concurs Iniciativa Jazz Copons com una activitat de caràcter cultural, organitzada des de l’Àrea de Cultura de l’Ajuntament de Copons, per donar oportunitat als grups joves del jazz a promocionar-se i poder editar un CD i la seva difusió i remarcant que el Concurs és el primer que s’ha fet a Catalunya.

Els Prats de Rei va ser l’escenari de la presentació de la segona edició del PREMIS ALTA ANOIA, convocats conjuntament pel Consorci de Promoció Turística de l’Alta Anoia i l’Ajuntament d’Igualada , que pretenen premiar la millor iniciativa de promoció, conservació o rehabilitació del patrimoni de la zona. Aquest any Iniciativa Jazz Copons s’ha endut el guardó a la millor proposta pública pel seu caràcter innovador i la capacitat de donar a conèixer el territori a partir d’una iniciativa cultural de qualitat.

Montserrat Coberó i Farrés
Directora del Consorci per a la Promoció Turística de l’Alta Anoia

Cal Manset

Cal Bartomeu

Per a més informació:
609 690 231
Montserrat Coberó i Farrès
Directora del Consorci per a la Promoció Turística de l’Alta Anoia

654 867 228
Carles Garcia i Maestre
analista informàtic, creador del portal
www.ecoturismecatalunya.com

Xavier Martí Tello

Xavier Martí Tello

Jordi Bertran Muntaner, Alcalde

Fundació Cultural de Copons

Ja fa temps que estem parlant de la Fundació Cultural de Copons, el museu dels Traginers i Comerciants de Copons, la recuperació dels molins, etc. Ens vénen moltes preguntes al cap; com va sorgir la idea del projecte?, en què consisteix?, quins avantatges tindrà?, quins objectius te?, com s'hi podrà participar?, és necessari un projecte tant gran a Copons?, per què una fundació?, com es finançarà? etc. Ens han fet un munt de preguntes, que sens dubte ens han ajudat molt a veure el projecte des de diversos punts de vista, en definitiva hem tingut molts punts de vista i encara ens en falten molts per poder dir que tenim un bon projecte. Sens dubte escoltar l'opinió de molta gent mentre es crea el projecte fa que sigui més ric i plural.

Aquest article vol respondre a algunes de les preguntes que de ben segur es fa la gent de Copons i que a la vegada enceti la reflexió dels coponencs envers aquest projecte. Estem preparant una presentació pública del projecte però serà bo que abans tots hi haguem pensat força.

Les primeres idees de recuperació del patrimoni varen aparèixer l'any 1995 quan vàrem

demanar els primers estudis sobre els molins del terme municipal de Copons. Els va realitzar el servei de patrimoni arquitectònic local de la Diputació de Barcelona. Posteriorment s'han demanat altres estudis o projectes com la rehabilitació dels molins, de la rectoria o la façana de l'església. Entre l'any 1997 i el 1998 s'estudià la possibilitat de recuperar els molins per poder veure el seu funcionament i l'aprofitament de l'aigua els segles passats. Aquest era un projecte interessant però d'un cost molt elevat per l'interès global que podia produir.

L'any 1998 la doctora Assumpta Muset va presentar el llibre "Catalunya i el mercat Espanyol al segle XVIII: Els traginers i negociants de Calaf i Copons". Aquest llibre és la seva tesi doctoral, el pròleg és de l'Ernest Lluch i es publica gràcies a un premi ciutat d'Igualada, el Joan Mercader de recerca.

El segle XVIII és una època esplendorosa de la nostra vila, l'organització comercial que es produeix és un fenomen extraordinari, i malauradament aquesta part de la nostra història era poc coneguda per nosaltres. Després de reconèixer la importància que tenia ens vàrem posar a treballar, calia fer

alguna cosa perquè els Coponencs ens féssim nostra aquesta part de la història, en un inici només ens vàrem veure en cor de dur a terme els tres tombs, intentant apropar el món del cavalls i traginers a Copons.

Tres anys més tard va néixer la idea de fer una festa en record dels Traginers i Negociants de Copons, els objectius que ens proposàvem eren molt clars, calia que la gent del poble conegués i reconegués aquesta època com una identitat molt important del poble i d'altra banda que la gent de la nostra comarca conegués el nostre poble i la nostra història. En aquests anys s'han dut a terme informes, estudis i avantprojectes per diverses actuacions a l'entorn dels molins i d'un possible museu. L'any 2002 l'Assumpta Muset redacta un projecte museològic, aquest es presenta a diversos tècnics o persones que poden influir sobre el projecte, la resposta és molt positiva, el projecte és molt bo, la base històrica també i la profunda recerca que ha realitzat l'Assumpta per a la seva tesi és un material impressionant.

Aquesta situació ens fa reflexionar i treballar, pensant molt abans d'avançar més, el projecte de recuperació dels molins no havia avançat per la manca de compensació entre una important inversió i el valor final del projecte. En aquell moment vàrem crear un gran projecte cultural per a Copons, l'any 2003 es redacta un estudi de programació que inclou tot el projecte i que és un document resum dels molts estudis que s'han realitzat. En els darrers anys l'ajuntament ha estat negociant la compra o cessió del patrimoni directament relacionat amb el projecte, d'aquesta manera ara es disposa de la propietat de dos molins, de la rectoria i dels baixos de Cal Poldo.

En què consisteix el projecte?

El museu dels Traginers i Negociants de Copons:

El seu edifici principal serà la rectoria encara que també s'ubicarà al baixos de Cal Poldo i es farà un itinerari per el poble on la gent tindrà l'oportunitat de conèixer com era Copons en aquella època i què és el que encara es conserva.

Aquest museu recuperarà una activitat molt important a Catalunya, la tragineria; una activitat realitzada com a complement en èpoques de poca activitat per als pagesos. Copons fou font d'una important diàspora comercial, els traginers inicials es varen transformar en importants comerciants que es varen mobilitzar per tota la península. Aquest èxit els va fer avançar i convertir-se en venedors ambulants per després consolidar-se com a importants botiguers, comerciants, banquers, industrials o polítics. Aquesta gent per crear aquest grup va crear una estratègia matrimonial i un comportament professional molt rigorós, era un grup molt cohesionat, s'ajudaven, eren molt honrats i tenien un comportament molt ètic, aquests van ser un dels principals motius del seu èxit.

El museu ha de recuperar la història i la forma de viure dels traginers i comerciants de Copons i recuperar tot el patrimoni relacionat.

Els molins:

En un inici els estudis dels molins es van dur a terme sobre tots els del terme municipal, els estudis que més han aprofundit s'han realitzat sobre els tres que estan a l'entorn dels horts.

Els molins i les basses de dalt i del mig han d'utilitzar-se per al coneixement de l'aprofitament de l'aigua i els usos i serveis d'aquesta. En el molí del mig s'ubicaria un edifici públic com a centre de divulgació i interpretació, també seria un espai per a exposicions o altres activitats educatives.

El molí de la Madora es recuperaria totalment per tal de poder veure el funcionament d'un molí recuperant també les estances dels moliners.

Als horts i als seus camins també s'actuarià millorant els accessos i la imatge i acabats de les construccions actuals, potenciant la integració paisatgística de tot l'entorn.

La fundació:

Serà objecte de la Fundació promoure, incentivar, dur a terme i finançar la construcció del Museu dels traginers i negociants de Copons, també com la rehabilitació dels Molins de la Vila, i tot el que envolta el projecte de recuperació històric cultural de la vila de Copons.

També serà part del seu objecte fundacional el desenvolupament de programes culturals, socials i educatius, per tal d'impulsar la vida ciutadana, amb els mitjans propis o en col·laboració amb altres entitats i associacions privades o públiques.

La Fundació porta a terme les seves activitats sense ànim de lucre i els recursos econòmics provindran: dels rendiments que produeixi la dotació fundacional, dels donatius que es puguin rebre d'empreses, entitats públiques i privades i particulars, de les quotes que es puguin establir i de les activitats que desenvolupi la Fundació, de les subvencions periòdiques o esporàdiques que puguin atorgar les Administracions Públiques o Entitats privades i d'altres ingressos i rendiments legítims que puguin obtenir-se.

El patronat estarà format per un mínim de 15 membres, 5 dels quals seran nomenats per l'ajuntament, la resta seran persones vinculades a la fundació nomenades en representació d'entitats. També podran ser patrons qualsevol persona vinculada als traginers i comerciants de Copons o qualsevol coponenc que ho desitgi.

En l'estructura de la fundació volem mantenir 4 espais molt clars, un dedicat als tècnics, un altre als representants de les administracions, un tercer als mecenes i el quart a la participació ciutadana. La participació dels coponencs en aquesta fundació és bàsica per al seu funcionament i per a la seva durabilitat.

Quin és l'objectiu del projecte?

Aquest és un gran projecte de recuperació del patrimoni i la història del nostre poble que a la vegada serà una eina de dinamització cultural per a Copons i que pot ser utilitzat com a suport per a iniciatives locals o comarcals, com iniciativa jazz Copons.

Aquest projecte serà un important element dinamitzador de l'economia local, l'oferta lúdica i cultural serà un punt d'atracció del turisme rural en els àmbits del turisme familiar o les visites escolars o de gent gran.

Esperem que aquest projecte faci de Copons un poble endreçat, que sigui un referent turístic comarcal i que qui ens vulgui visitar pugui realitzar una estada de tot un dia al nostre poble gaudint de diverses visites i activitats. Ens proposem uns terminis de realització de tot el projecte d'entre 8 i 10 anys.

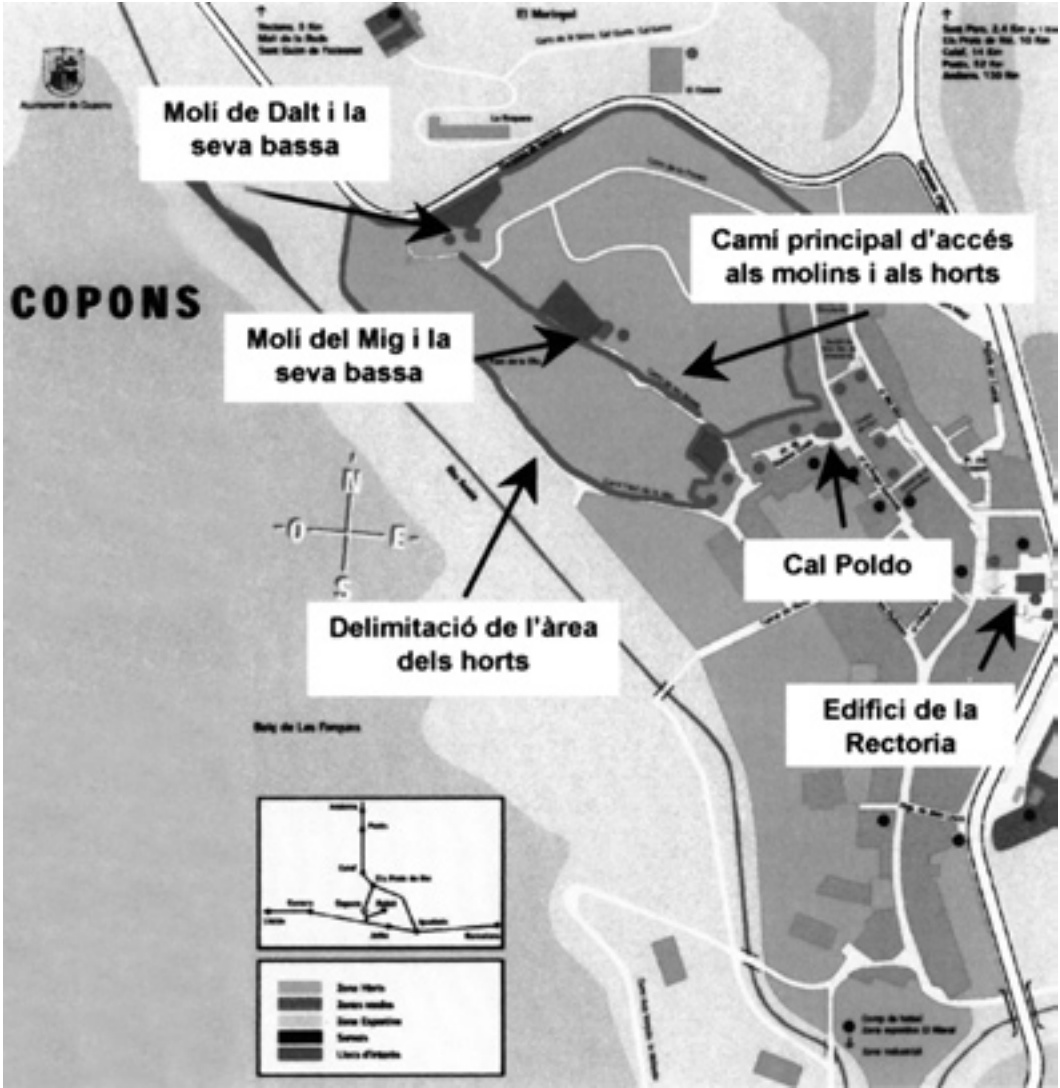
Altres projectes que complementen l'oferta d'aquest.

La construcció de la sala polivalent al costat del museu, l'enderroc de l'actual teatre i la posterior construcció d'una plaça o la rehabilitació de la façana de l'església són elements que configuraran un nou espai al pla de missa.

L'habilitació de zones d'aparcament a l'entorn del poble ens possibilitarà restringir l'aparcament a tot el poble i gaudir d'un nucli amb un caire de vianants. En un principi no es prohibirà la circulació, només l'estacionament i possiblement la plaça de l'Ajuntament i la de davant de cal segura seran zones d'estacionament limitat per uns minuts.

El corredor verd i la millora de la zona dels horts ens ampliarà la zona de passejada i ens endinsarà en tot un projecte de recuperació mediambiental que ens facilitarà el contacte amb la natura en una zona controlada per evitar la degradació que comporta un accés en massa a la natura.

Tota la resta de projectes municipals estan i han estat treballats sobre aquest projecte que en línies generals nosaltres anomenem projecte global.

Carles Mas

Futbol Club Copons

6 de desembre. La Pau 3 – F. C. Copons 1

Els coponencs juguen al camp del líder, un lloc que no demostra amb el seu joc però si amb la seva afectivitat a porteria ja que aprofitaren molt bé les seves oportunitats, cosa que els visitants no aconseguiren.

13 de desembre. F. C. Copons 3 – Carme B

Després del líder el Copons rep el penúltim classificat, cosa que li permet recuperar els punts de la setmana anterior. El partit no té massa història, i els locals, realitzen un partit molt pràctic i ja al descans anaven amb el marcador a favor de 2 a 0. La segona part va ser totalment un tràmit en el que els dos equips aconseguiren marcar 1 gol.

20 de desembre. F. C. Copons 1 – La Pobla 3

El Copons juga el segon partit consecutiu com a local però res pot fer contra un equip visitant que surt molt motivat i molt aviat demostra que ve a emportar-se la victòria. Amb el partit ja decidit amb un zero a tres els coponencs aconsegueixen el seu gol ja al final del partit.

10 de gener. Vista Alegre 3 – F. C. Copons 1

En el primer partit de l'any els coponencs visiten un equip que juga per primera vegada com a federat ja que fins ara ho feia la categoria de penyes. Tot i així guanyen merescudament a un Copons que presenta un equip de circumstàncies que no li permet realitzar el seu joc habitual.

17 de gener. F. C. Copons 1 – P. Mad. La Tossa O

En un partit força equilibrat els locals s'emporten la victòria gràcies a un gol en la primera part. A la represa els visitants intentaren igualar el partit però els coponencs amb molt d'ofici varen poder frenar tots els atacs dels jugadors blancs.

24 de gener. F. C. Copons 2 – Rebrot 1

Comença la segona volta del campionat on el Copons es manté en la zona alta de la classificació.

El Copons juga contra un Rebrot que aconsegueix avançar-se en el marcador, però els locals amb un gol a cada part pot remuntar un partit que se l'hi havia complicat en seus inicis.

31 de gener. Vallbona 3 – F. C. Copons 1

El Copons visita el Vallbona en un camp que és com una ratonera per les seves dimensions i que els locals tenen molt apamat. És per això que el mig del camp quasi no existeix i la pilota va d'una porteria a l'altre, fet que no deixa als visitants jugar com saben i els de Valbona aprofiten per aconseguir una còmode victòria per 3 gols a 1.

7 de febrer. F. C. Copons 1 – Montserrat 2

Copons i Barri Montserrat jugan un partit molt igualat i les oportunitats de gol són

molt escasses degut al treball defensiu del dos equips. És en una d'aquestes poques oportunitats que els visitants aconsegueixen posar-se per davant. Ja a la segona part els coponencs empaten en un contraatac, però de poc li serveix ja que el Barri aconsegueix el gol de la victòria en els instants finals.

14 de febrer. Capellades B 2 – F. C. Copons 1

Els coponencs comencen el partit jugant bé i creen molt bones ocasions que no poden resoldre amb encert davant la porteria local, i aquests en la primera ocasió de que varen disposar agafaren la iniciativa en el marcador. Abans d'arribar al descans el Copons per això va poder empatar el partit. En una segona part més disputada van ser els capelladins a 10 minuts per acabar l'encontre els qui aconseguiren la victòria final.

21 de febrer. F. C. Copons 4 – Hostalets O

Gran partit dels coponencs contra un Hostalets que tot i els resultat mai va deixar de lluitar, cosa que dona més mèrit a la contundent victòria local per 4 gols a 0. Aquesta victòria permet a l'equip del Copons continuar a la zona alta de la classificació

28 de febrer. Tous 1- F. C. Copons 4

El Tous i el Copons inicien un partit amb alternança d'oportunitats i al descans s'arriba amb empat a 1 gol. En aquest moments va fer acta de presència la neu cosa que va fer pensar amb la suspensió del partit, però aquest va poder continuar en la seva segona part on el Copons va ser molt superior al Tous cosa que reflexa el marcador final amb un contundent 1 a 4 pel coponencs.

6 de març. F. C. Copons 1 – La Torre 1

Res feia preveure que el Copons no guanyes aquest partit ja que s'enfrontava a l'últim classificat de la taula, i a més, tenia l'experiència de la primera volta. Però els coponencs van sortir ben adormits i quan es van despertar ja era massa tard. Per desgràcia ja ens estem acostumant a això de regalar punts als equips de la part baixa de la classificació.

13 de març. Can Aguilera 3 – F. C. Copons 4

Espectacular partit el que es va poder presenciar al camp de Piera on tots dos equips ho donaren tot per emportar-se la victòria. Els locals es van avançar fins a tres vegades en el marcador, però els coponencs, que mai van perdre la cara al partit, van aconseguir igualar el resultat les tres vegades fins acabar remuntant a pocs minuts per al final.

20 de març. F. C. Copons 1 – Ateneu 2

El Copons s'enfrontava a un dels primers classificats cosa que feia preveure un partit molt complicat pels locals com així va ser. L'Ateneu es va avançar en el marcador, però

en un ràpid contraatac els coponencs van aconseguir empatar. Abans d'arribar al descans i en un fallo de marcatge a la sortida d'un còrner, els visitants es tornaren a posar per davant. Ja en la segona part l'equip igualadí es va limitar a aguantar el resultat fins el final del partit.

27 de març. Vilanova B 6 – F. C. Copons 1

En un partit marcat pel mal estat del terreny de joc, a causa de la neu, i per les nombroses baixes del conjunt coponenc, els jugadors del Vilanova van ser superiors i es van endur els tres punts. El marcador però va ser massa contundent pel que es va veure en el camp, ja que la diferència entre els dos equips no va ser tant gran com marcava els resultat final de 6 a 1.

3 d'abril. F. C. Copons 1 – La Pau 1

Aquesta jornada visitava es camp del Rieral el primer classificat de la taula, els jugadors del barri de la Pau de Vilanova. El partit va ser molt igualat, però van ser els visitants qui es van posar per davant en el marcador. Amb aquest resultat es va arribar al descans. Ja en el segon temps el Copons va aconseguir empatar. D'aquí al final del partit els coponencs van poder aturar tots els atacs de l'equip contrari.

18 d'abril. Carme B 1 – F. C. Copons 4

El Copons es va endur els tres punts del camp del Carme en un partit en que es va poder veure la diferència en la classificació entre els dos equips. El Copons es va posar amb un còmode 4 a 0 i no va ser fins al final de l'encontre en que els locals van aconseguir el gol de l'honor.

25 d'abril. La Pobla 3– F. C. Copons O

El partit es juga diumenge a la tarda, horari en que els coponencs no estan acostumats, cosa que aprofiten els locals. El partit no té massa història ja que la Pobla es mostra molt superior als coponencs que només aguanten vint minuts fins que els locals inauguren el marcador, a partir d'aquí el partit és un monòleg que acaba amb el resultat final de 3 a 0.

1 de maig. F. C. Copons 2 – Vista Alegre 6

La derrota més amplia que va rebre el Copons aquesta temporada com a local va venir de mans del segon classificat de la taula, el Vista Alegre. El partit no va tenir gens d'història ja que els visitants ven aviat es van posar per davant en el marcador i tret d'una revifalla local, que es va posar a dos gols, 2 a 4, es va poder veure la superioritat de l'equip de Montbui.

8 de maig. P. Mad. La Tossa 3 – F. C. Copons 4

L'últim partit de la temporada va ser d'aquells partits que fan història.

Al descans l'equip coponenc perdia per 3 a 1 i només comptava amb nou jugadors damunt el terreny de joc. Però gràcies a que la mitja part els hi van arribar els reforços necessaris, el Copons va aconseguir remuntar el partit i acabar guanyant per 3 gols a 4.

El F. C. Copons acaba la temporada en una meritòria sisena posició.

Volcat 2004

El grup de corredors polonesos a l'etapa de Cardona

Els dies 9, 10 i 11 del passat mes d'abril van acollir una nova edició de la VOLCAT 2004, una cursa per etapes en bicicleta de muntanya (BTT) a nivell internacional però a la vegada oberta a afeccionats.

La VOLCAT és una carrera que vol assemblar-se a les que tenen lloc a diferents indrets d'Europa com ara a Itàlia, amb la *Iron Back* equivalent al *Giro* o l'*Hexagonal* similar, però per muntanya, al *Tour* de França.

Divendres 9 d'abril, es va sortir de Berga en direcció a Cardona en un matí força fred, herència d'una setmana anterior carregada de pluja i de baixes temperatures.

L'etapa constava de 52 quilometres plens de fang i aigua i d'unes condicions d'extrema duresa per a tots els corredors.

El grup de corredors polonesos a l'etapa de Cardona

El corredor suec Fredrik Modin s'escapà tot sol fins que va tenir la mala sort de punxar les dues rodes, sent avançat de seguida per l'equip Multivan Merida, els quals van marcar el ritme de cursa fins el final de l'etapa.

El grup de corredors polonesos a l'etapa de Cardona

Van entrar a meta en primer lloc Philip Tavell seguit de Josep Antoni Hermida i darrera d'ells Kris Sneddon.

El grup de corredors polonesos a l'etapa de Cardona

Pel què fa a la categoria femenina, l'equip de la selecció polonesa format per les tres coredores Maja Wloszczowsk, Anna Szafraniec i Magdalena, que aprofitaven la VOLCAT com a entrenament preparatori pels Jocs Olímpics d'Atenes, van fer el triple al podi.

Dissabte 10 d'abril. Etapa Cardona – Calaf. 54 quilometres.

El grup de corredors polonesos a l'etapa de Cardona

El corredor J. A. Hermida va fer de llebre durant tota la cursa pel seu equip, provocant que un petit grup de corredors d'altres equips s'escapessin i es posessin a tocar de la seva roda.

Va ser una etapa un xic menys enfangada que l'anterior, però per altra banda el fet d'haver

Esperem la temporada vinent poder tornar a gaudir de futbol a Copons i perquè no ,intentar aconseguir una millor posició.

Des d'aquestes pàgines aprofitem per donar les gràcies a totes aquelles persones que fan possible que al nostre poble puguem tenir equip de futbol, cosa gens fàcil en aquests temps.

El grup de corredors polonesos a l'etapa de Cardona

El grup de corredors polonesos a l'etapa de Cardona

El grup de corredors polonesos a l'etapa de Cardona

El grup de corredors polonesos a l'etapa de Cardona

El grup de corredors polonesos a l'etapa de Cardona

El grup de corredors polonesos a l'etapa de Cardona

El grup de corredors polonesos a l'etapa de Cardona

de creuar tres rius força carregats d'aigua va provocar que tots els corredors quedessin bastant xops durant bona part de la carrera. En arribar a Calaf Oriol Morata, teòricament el corredor més fluix del grup capdavanter, va fer un sprint final sorprenent fent-se amb la victòria per sorpresa de tothom.

El grup de corredors polonesos a l'etapa de Cardona

En segon lloc va arribar Fredrik Modin i el tercer graó del podi fou per Philip Tavell. J. A. Hermida, finalment va arribar quart.

El grup de corredors polonesos a l'etapa de Cardona

En l'apartat de noies, altra vegada el trio polonès invertint posicions –Anna Szafraniec, Maja Wloszczowsk i Magdalena Sadlecka – van ser les guanyadores.

El grup de corredors polonesos a l'etapa de Cardona

Etapa final. Diumenge de Pasqua (11 d'abril). Calaf – Igualada. 37 quilometres.

El grup de corredors polonesos a l'etapa de Cardona

Feia un fred que pelava al sortir de Calaf, però això no va ser obstacle perquè el ritme d'aquesta última part de la cursa fos frenètic.

El grup de corredors polonesos a l'etapa de Cardona

Aquesta vegada el recorregut va passar pel Molí de la Roda direcció Copons, baixant per corriol de l'Antena fins arribar al Camp Futbol on hi havia un dels avituallament.

El grup de corredors polonesos a l'etapa de Cardona

L'etapa va continuar cap a l'Espelt on als participants els esperava un altra corriol força difícilts.

El grup de corredors polonesos a l'etapa de Cardona

Al polígon de Les Comes d'Igualada va arribar en primer lloc Philip Tavell - guanyador absolut de la VOLCAT 2004 - seguit de J. A Hermida i Carlos Coloma.

El grup de corredors polonesos a l'etapa de Cardona

Pel què fa a la categoria femenina, aquesta vegada va guanyar la catalana Sílvia Rovira, ja que l'equip polonès es va equivocar de camí, provocant el retard en l'arribada a meta; de tota manera, quedaren classifica-des en 2n lloc Martina Feldman i en 3r lloc Anna Szafraniec.

El grup de corredors polonesos a l'etapa de Cardona

La victòria absoluta femenina fou per Anna Szafraniec.

Finalment, es va fer una cursa en el mateix recinte de Les Comes entre els 25 primers corredors. El tipus de cursa anomenat “cursa americana” consta de l'eliminació a cada volta de l'últim corredor. Aquesta exhibició va ser guanyada per J. A. Hermida.

El grup de corredors polonesos a l'etapa de Cardona

El grup de corredors polonesos a l'etapa de Cardona

El grup de corredors polonesos a l'etapa de Cardona

El grup de corredors polonesos a l'etapa de Cardona

El grup de corredors polonesos a l'etapa de Cardona

El grup de corredors polonesos a l'etapa de Cardona

El grup de corredors polonesos a l'etapa de Cardona

El grup de corredors polonesos a l'etapa de Cardona

El grup de corredors polonesos a l'etapa de Cardona

El grup de corredors polonesos a l'etapa de Cardona

El grup de corredors polonesos a l'etapa de Cardona

El grup de corredors polonesos a l'etapa de Cardona

El grup de corredors polonesos a l'etapa de Cardona

El grup de corredors polonesos a l'etapa de Cardona

El grup de corredors polonesos a l'etapa de Cardona

El grup de corredors polonesos a l'etapa de Cardona

El grup de corredors polonesos a l'etapa de Cardona

El grup de corredors polonesos a l'etapa de Cardona

El grup de corredors polonesos a l'etapa de Cardona

El grup de corredors polonesos a l'etapa de Cardona

El grup de corredors polonesos a l'etapa de Cardona

El grup de corredors polonesos a l'etapa de Cardona

El grup de corredors polonesos a l'etapa de Cardona

El grup de corredors polonesos a l'etapa de Cardona

El grup de corredors polonesos a l'etapa de Cardona

El grup de corredors polonesos a l'etapa de Cardona

El grup de corredors polonesos a l'etapa de Cardona

El grup de corredors polonesos a l'etapa de Cardona

El grup de corredors polonesos a l'etapa de Cardona

El grup de corredors polonesos a l'etapa de Cardona

El grup de corredors polonesos a l'etapa de Cardona

El grup de corredors polonesos a l'etapa de Cardona

El grup de corredors polonesos a l'etapa de Cardona

El grup de corredors polonesos a l'etapa de Cardona

desembre

- 6 Futbol: La Pau, 3 Copons, 1
- 11 Encesa de la il·luminació nadalenca
- Finalitza l'exposició d'escultura d'en Ramon Sala Muset
- 13 Futbol: Copons, 3 Carme, 1
- Inauguració de l'exposició d'en Miquel Montiel i l'Elisabet Tomàs -Totcirc- : Retalls de circ
- 17 Xerrada: Joc i la joguima a càrrec de Cristina Miret
- 19 Visita dels nens i nenes de l'escola als pessebres del poble
- Acaba el 1r trimestre del curs escolar
- Iniciativa Jazz Copons, guanya el premi Alta Anoia
- 20 Futbol: Copons, 0 La Pobla de Claramunt, 2
- 24 Finalització de l'exposició: Retalls de circ
- 28 Recollida de cartes dels Reis pel Patge Faruk a La Barraca
- Inauguració de l'exposició 25 anys de cavalcada de Reis; recull de fotografies 1979 – 2003, organitzada per la Comissió de Reis i l'Ajuntament de Copons
- 31 Comiat de l'any 2003 amb sopar i ball a La Barraca i els joves a la piscina

gener

- 5 Cavalcada dels Reis d'Orient, amb carrosses!
- 8 Comença el segon trimestre de l'escola
- 10 Futbol: V. Alegre, 3 Copons, 1
- 11 Finalitza l'exposició: 25 anys de cavalcada de reis; recull de fotografies 1979 - 2003
- 15 Reunió a La Barraca: Setmana de la Joventut a Copons
- 17 Futbol: Copons, 1 PM Tossa, 0
- Actes de la Festa Major d'Hivern: Ball amb l'orquestra Liberty, amb el típic ball de la crespella
- 18 Missa solemne en honor al nostre patró Sant Sebastià, oficiada pel mossèn Enric, concert vermut a La Barraca, a càrrec del duet Zarabanda i espectacle infantil amb el grup Cantem Cantem
- 20 Festa local per Sant Sebastià
- 24 Futbol: Copons, 2 Rebrot, 1
- 26 Primer dia que disposem del servei de bibliobús Montserrat, (biblioteca mòbil) que facilita la diputació de Barcelona
- 31 Futbol: Vallbona, 3 Copons, 1

Febrer

- 6 Reunió a La Barraca: Setmana de la Joventut a Copons
- 7 Futbol: Copons, 1 Montserrat, 1
- 14 Futbol: Capellades, 3 Copons, 2
- Tallers a La Barraca: Cuina mediterrània
- 17 Primera nevadeta de l'any
- 19 Dijous Gras: Els nens i nenes de l'escola van a menjar la truita al Gorg Salat
- 20 Segona nevada, però únicament emblanquina els cims de les muntanyes
- Els nens i nenes de l'escola van a cel·lebrar el dia de les disfresses a Prats de Rei, amb tots els nens de ZER Vent d'Avall
- 21 Futbol: Copons, 4 Hostalets de Pierola, 0
- Carnestoltes infantil pels carrers de Copons, i al vespre, sopar a La Barraca
- 22 L'Elena Gudayol participa a la caminada d'Igualada – Montserrat, acte per la Renovació de la Flama de la Llengua
- 23 Bibliobús Montserrat
- 25 De bon matí, torna a estar tot una mica emblanquinat per la neu
- 28 Futbol: Tous, 1 Copons, 4
- Comencen els assajos de les Caramelles a La Barraca, amb en Joan Mas de director
- 29 Plantada d'arbres al poliesportiu

Març

- 3 Comença la inscripció a l'Ajuntament per poder anar, amb una sortida organitzada, al Fòrum Barcelona 2004
- 6 Futbol: Copons, 1 Torre de Claramunt, 1
- Assaig de Caramelles a La Barraca
- 13 Futbol: Ca n'Aguilera, 3 Copons, 4
- Assaig de Caramelles a La Barraca
- 14 Eleccions al Congrés dels Diputats i al Senat: ERC 59, PSC-PSOE 56, CiU 51, ICV-EUiA 10, PPC 9 i POSI 1
- 15 Comença la prohibició de fer foc al bosc
- 20 Comença la primavera
- Futbol: Copons, 1 Ateneu Igualadí, 2
- Assaig de Caramelles a La Barraca
- 22 Bibliobús Montserrat
- 27 A mig matí comença a ploure i posteriorment a nevar, quedant tot una mica emblanquinat
- Futbol: Vilanova C, 5 Copons, 1
- Tallers a La Barraca: Narració de contes
- Assaig de Caramelles a La Barraca

Foto: Ramon Serra

Abril

- 3 Futbol: Copons, 1 La Pau, 1
- 4 Diumenge de Rams, benedicció de rams
- 10 Una etapa de la VolCAT'04 –Copa Catalana de BTT- passa per Copons
- Assaig de Caramelles a La Barraca
- 08 Últim assaig de Caramelles a La Barraca
- 11 El grup de caramellaires del poble surt a cantar pels carrers, dirigits per en Joan Mas
- 16 Identificat un coponenc, en Alfons Segura Masana, entre 405 soldats republicans enterrats en una fossa comuna a Manresa
- 17 Futbol: Copons, Carme
- 20 l'Ajuntament aconsella extremar les mesures de seguretat al detectar un increment de la velocitat a l'interior del poble
- 23 Els nens de l'escola celebren la diada de Sant Jordi a Igualada
- Finalitza l'inscripció de la sortida organitzada per l'Ajuntament per anar a veure el Fòrum Barcelona 2004
- 24 Futbol: La Pobla de Claramunt, 3 Copons, 0
- Tallers a La Barraca: Ball country
- Xerrada a càrrec de la Sra. Carolina Riba de l'exposició: plantes silvestres i ramaires de la comarca de l'Anoia i inauguració de l'exposició de l'herbolari de Glòria Fustero
- 26 Bibliobús Montserrat
- Des de la Regidoria de Serveis Socials de l'Ajuntament, s'informa que ha sortit la convocatòria per sol·licitar l'acreditació dels viatges de l'Inserso
- 27 Inici del taller d'entrenament de la memòria, per a gent majors de 55 anys

Maig

- 1 Futbol: Copons, 2 Vista Alegre, 6
- 4 Taller d'entrenament de la memòria
- 7 Reunió a La Barraca: Setmana de la Joventut a Copons
- 8 Futbol: PM Tossa, Copons,
- Representació del Flautista d'Hamelín a càrrec dels nens i nenes de l'escola, juntament amb alguns dels seus cosins i amics, a La Barraca
- 9 Finalitza l'exposició: Plantes silvestres i ramaires de la comarca de l'Anoia
- El Grup de Teatre La Barraca actua a la Festa Major de Castellolí, representant esqueixos de cabaret
- 11 Taller d'entrenament de la memòria
- 16 Dinar per tot el grup de cantaires i col·laboradors de les Caramelles
- 18 Els nens de l'escola visiten l'estació meteorològica de Copons, amb les explicacions de Xavier Martí Tello
- Taller d'entrenament de la memòria
- 20 Xerrades / col·loqui “temps de família”: El lleure com a plataforma de creixement personal, a càrrec del Sr. Manuel Pablos, a La Barraca
- 23 Macrojocs a Copons: jocs gegants, jocs de taula, jocs de construcció, taller de xanques, taller de maquillatge, taller de xapes, taller de pintura, inflable, dances,cançons i berenar pels nens
- 24 Bibliobús Montserrat
- 25 Taller d'entrenament de la memòria
- L'Ajuntament informa als veïns que no es poden llençar deixalles ni d'abocar aigua des de la zona dels horts, arran de les esllavissades de terra al Gorg del Nafre i font de la Vila
- 27 Xerrades / col·loqui “temps de família”: Valors i educació, a càrrec del Sr. Manuel Pablos, a La Barraca
- Surten publicades les bases per participar a Iniciativa Jazz Copons
- 30 Dinar de caramelles a la font de la Vila

Juny

- 1 Taller d'entrenament de la memòria
- 5 Reunió de propietaris forestals i voluntaris de l'ADF, a la sala d'actes de l'Ajuntament
- 8 Taller d'entrenament de la memòria
- 10 Visita a Copons del Conseller d'Agricultura Ramaderia i Pesca Hble. Sr. Antoni Siurana i Zaragoza
- 11 Finalitza el termini per participar a Iniciativa Jazz Copons
- 12 Nova temporada de la piscina municipal
- 13 Eleccions al Parlament Europeu: PSC 40, ERC 34, CIU 31, IC-V 10 i PP 7
- 15 Taller d'entrenament de la memòria
- 16 Comença el Pla de Vigilància d'Incendis Forestals del municipis de Rubió - Copons - Els Prats de Rei
- 18 Esmorzar i entrega de diplomes a La Barraca del taller de la memoria
- Finalitza el curs escolar del CEIP de Copons
- El Jurat d'Iniciativa Jazz es reuneix a l'ajuntament per escollir el finalistes que actuaran el proper dia 17 de juliol
- 19 Inauguració de l'exposició: Copons, el meu poble pels alumnes del CEIP de Copons; entrevistes, dibuixos, fotografies, mapes i una espectacular maqueta
- 20 Sortida amb autocar per visitar el Fòrum 2004
- 21 Bibliobús Montserrat
- 23 Arriba la Flama del Canigó a Copons
- Revetlla popular a la Piscina
- Revetlla a la Pellissa
- 26 Álvaro Muñoz Domínguez de 6è de primaria, premiat en el concurs de poesia en acció amb el poema “Si el món fos escrit amb llapis esborraria...”
- 28 Comença l'escola d'Estiu de Copons
- Comencen el cursets de natació i l'aquagim

Jaume Closa Serra

Vint-i-cinc anys de cavalcada de reis

Aquests vaillets van ser: El Marcel i el Xavier Aparisi, el Josep Llíró, el Jesús Llíró, el Paquito Blasco, el Manel Vila...

Les teles dels vestits les vam treure de Cal Font a través de la Pepita i la Mª Teresa. Vestits de teles de matalàs! La resta de complements, entre imaginació i quatre diners ens va poder anar tirar endavant.

En la part motoritzada, el Joan i el Jaume Closa, junt amb el Marcel Aparisi, van buscar l'ajut de l'Antoni Tomàs, home de gran experiència en temes elèctrics. I així, el tractor i el remolc del Josep Llíró, el forner, es va transformar en un carruatge reial portador de l'estrella, on quatre petits patges ajudaven els més grans a repartir paquets – el Joan i l'Anna Closa i el Joan Carles i l'Imma Llíró. El carruatge encarregat de portar els paquets va ser el tractor de Cal Vila, junt amb el remolc guarnits per a l'ocasió. Tots dos vehicles feien una bona patxoca i a ulls dels més menuts eren veritables embaixadors reials. Això sí, conduïts pels seus propietaris degudament adequats: el Josep Llíró i el Josep Vila. La preparació d'aquests carruatges es va dur a terme al garatge de Cal Romeu.

Per acabar-ho d'arrodonir, dues formoses patgesses varen recórrer els carrers del poble la tarda de la vigília de Reis per anunciar l'arribada de tan magna visita. Eren les llavors noietes Meritxell Aparisi i Sara Marginet.

Tot plegat, una Festa Màgica, i mai més ben dit. En un temps rècord de dues setmanes vam aconseguir portar il·lusió al nostre poble, que amb els anys s'ha anat consolidant i podem dir que actualment forma part de les principals diades coponenques.

No voldríem ofendre a ningú si per una mala passada de la memoria ens hem oblidat d'anomenar alguna persona. Si és així, si us plau, us demanaríem comprensió, ja que no ha estat fet intencionadament.

ANÈCDOTES I RECORDS

Ramon Serra, Teresa Closa, Victor Vilaseca i Dolors Farrés

L'any 1980 es l'any que va començar a venir el Patge Faruk, acompanyat per un seguit de patges, a adorar el nen Jesús a l'església. Després, tot seguit, al Centre Parroquial que era llavors, rebia els nens que portaven amb molta il·lusió la carta.

També molt agraïts a la família Vila Pujols, que ens van oferir la seva casa i cobert per poder-se vestir els patges i portar els paquets per després posar-los als cotxes corresponents.

Cada any s'anava incrementant més el nombre de patges; per tant, necessitàvem roba per fer nous vestits.

Vam anar a la fàbrica de teixits Ortinez, i aquest senyor va ésser molt amable, donant-nos molts trossos de roba.

La confecció dels nous vestits i la capa del Patge Faruk es van fer a la fàbrica de punt del Bartomeu Closa. Un grup de dones voluntàries hi anaven a cosir els vespres i dissabtes.

També es va començar a instituir, amb l'ajut de l'Ajuntament, de portar un regalet a les persones grans del poble i, també, a les que vivien soles.

Van disfrutar un bon grapat d'anys d'un Buggi que, per mediació d'en Jordi Mercadal, ens el deixaven, i es on vam instal·lar l'estrella que actualment encara es passeja la nit de Reis.

L'any 1980 és l'any que es va fer l'estrella grossa, en la qual hi va col·laborar molta gent.

No recordem quin any va ser que els patges van oblidar de portar els paquets amb al Ricard i la Sandra Tomàs. Quan se'n van adonar ja eren a la placeta de Cal Ros i, de seguit, van córrer a portar-los-hi.

Gairebé sempre els dies que arriben els patges fa fred i els que guarniem les carrosses també el notàvem. L'any de la nevada vam tenir molts problemes, ja que tots els carrers estaven plens de neu i gel. Pensàvem que hauríem d'anul·lar la festa, però no va ser així i fins i tot vam poder arribar a La Roquera.

Tots els patges sempre van ser molt honestos, entregant els diners i el tabac que els donaven a les cases. Tota la comissió que ens cuidàvem de l'organització sovint passàvem fred, treballàvem molt i, a vegades, ens enfadàvem, ja que mai no es fan les coses ben fetes per a tothom. Tot i així, estàvem molt satisfets de veure després la mainada tan contenta.

Un cop repartits els regals per totes les cases del poble, els patges i col·laboradors anàvem a sopar a La Barraca. Tots esperàvem amb delit la truita de patates que ens portava el Martí Salgado.

Molts d'aquells nens i nenes que els Reis de Copons van portar-los els primers regals, després van esdevenir patges i col·laboradors de la Cavalcada i ara ja són pares i mares.

Des d'aquestes memòries volem expressar un record a totes les persones que havien col·laborat a la Cavalcada i ara ja no estan entre nosaltres.

Festa Major d'hivern 2004

Una vegada més, pels voltants de Sant Sebastià, es va celebrar al nostre poble la Festa Major d'hivern en honor al nostre patró.

Aquest any va ser el cap de setmana del 17 i 18 de gener.

El dissabte 17 de gener, cap a les 10 de la nit, vam tenir l'actuació del grup Liberty, que ens va fer gaudir d'una gran vetllada, on petits i grans ens ho vam passar d'allò més bé. A la mitja part es va celebrar el tradicional sorteig, en què aquest any hi havia un parell de pernils i dues caixes de cava.

Ja diumenge, acompanyats pel Duet Zarabanda i abans d'anar a casa a celebrar el dinar de Festa Major, un bon grapat de gent ens vam reunir i vam gaudir d'un bon vermut.

A la tarda va ser l'hora de la quitxalla, que no va parar de saltar, córrer i ballar, degut a la bona actuació del grup d'animació Can Cantem. En acabar hi havia coca i xocolata per a tothom qui en volgués.

Tots aquest actes es van celebrar al local del Bar la Barraca.

Gràcies a tots i fins l'any que ve.

Ajuntament de Copons

Dissabte 17 de gener a les 23.00 h a la Barraca

Ball amb l'orquestra LIBERTY

Amb el típic ball de la crespella

Diumenge dia 18 de gener:

a les 12.00 h

Missa Solemne

Diumenge dia 18 de gener:

a les 13.00 h a la Barraca

Concert Vermut

amb el DUET ZARABANDA

a les 19.00h a la Barraca

Espectacle infantil

amb el grup CANTEM CANTEM

Festa Major

de

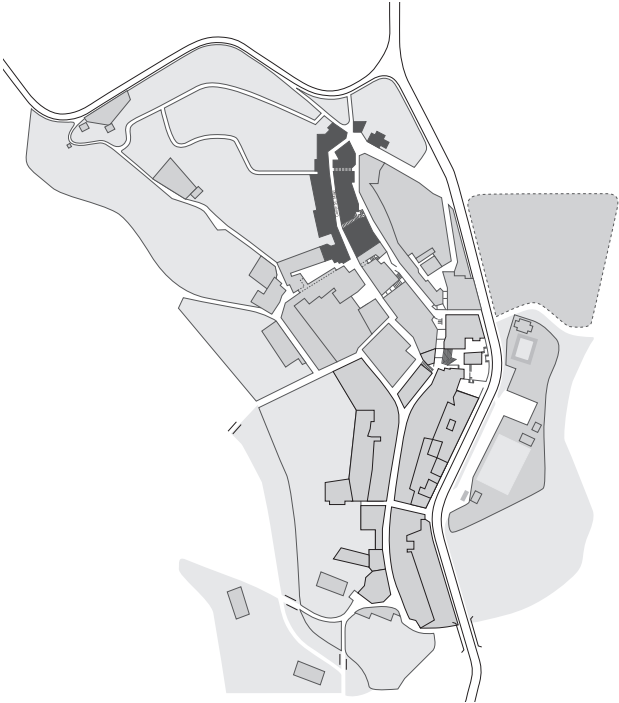
St. Sebastià

Clara Bosch Gras

Renoms de Copons: El carrer St. Magí

11. Cal Gili
Aquesta casa era de tres germanes conques (solteres), que es deien Gili de cognom. A la vegada anteriorment va estar del seu pare, que va donar el renom. Heretada per la senyora que tenia cura de les germanes.

13. Cal Sr. Ricard
El renom prové d'un anterior propietari, que era un duaner d'Igualada que repartia el tabac i tenia força finques (riquesa d'aquell temps). Anteriorment, també va ser de Cal Torra, anomenat Torra Pujol.

1. Cal Poldo
El renom prové d'un antic propietari anomenat Leopoldo, propietari de la fàbrica de telers i on tenia també a casa seva.

5-7. Cal Comella
Es diu que va ser de Cal Pams on guardaven els bens.

15. Cal Torra
També era de la masia Cal Torra. Aquesta casa i Cal Tardà les van heretar les dues germanes descendents de la masia. Ara també pot ser coneguda com a Cal Dani.

3. Cal Pams
Un avantpassat tenia el costum de dir que les coses no venien de tres pams, d'aquí el renom de la casa: Cal Tres Pams, actualment coneguda per Cal Pams. També es diu que antigament aquesta casa formava part de Cal Poldo.

9. Cal Clotet
El renom el dona els propietaris de la fàbrica de teixits que hi havia hagut a l'escorxador. Actualment pot ser coneguda com a Cal Gelabert, cognom dels actuals propietaris.

17. Cal Tardà
Ve del cognom de la família, actual propietària. Encara que anteriorment va estar Ca la Tereseta Torra. Tots ells descenden en la mateixa línia de Cal Torra, masia situada junt a la carretera de Veciana.

19. Ca la Pepa Teia
Aquest és el renom antic que perdura actualment, prové de la família de Ca la Pepa Teia del carrer Vilanova que abans van estar vivint en aquesta casa. Posteriorment i temporalment, va ser coneguda per a Ca la Joana.

21. Ca l'Oliva
Renom que li dona la família propietària. Es diu que antigament va ser coneguda com a Cal Fava Ample.

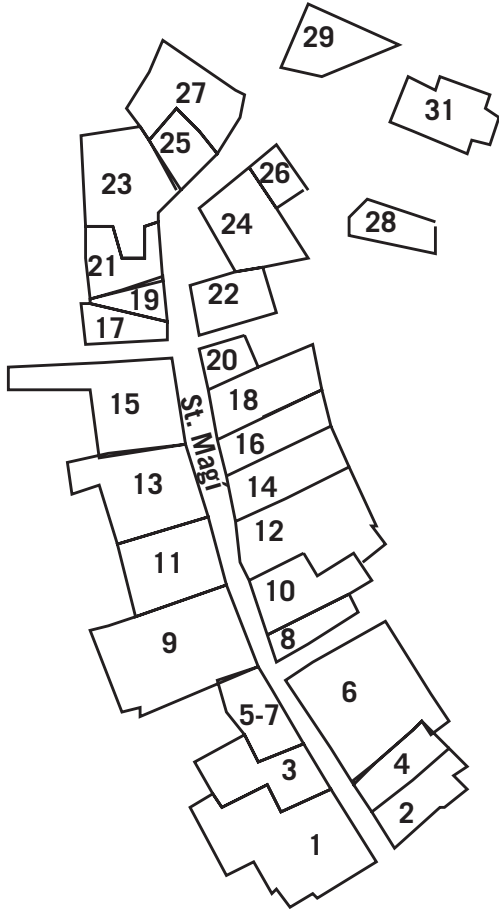
23. Cal Gamisans
El nom actual ve donat pel cognom dels actuals propietaris. Antigament havia estat Cal Parra, ja que a la cantonada hi havia una parra. També havia estat coneguda com a Cal Noi Xic.

27. Cal Pascol
Renom que prové del cognom d'un antic propietari que es deia Pascual.

29. Garatge
Antigament hi havia un hort, dels de Cal Basora.

31. Ca la Torreta
Havia estat una adoberia. La van ensorrar per a fer la casa que és actualment, batejada com a la Torreta.

2. Cal Noi Carlos
L'amo que va donar nom a aquesta casa feia de barber. Se sap que va anar a fer les Ameriques amb tota la família i van tornar. Aquest era germà del senyor que dona nom al carrer Pere Palomas.

4. Cal Minguet
Abans de construir els pisos que coneixem avui en dia, hi havia hagut una casa que se la coneixia per a Cal Minguet. També es coneix que la casa havia estat anteriorment del Manel de Cal Poldo.

6. Cal Cardenyes
Es creu que el renom prové d'un antic propietari de la casa que es creu que cardava llana o que podia tenir en el parlar el 'cardar'.

8. Estudi Comelles
Havia estat el corral de Cal Pantorrilla, antic renom de la casa veïna. Posteriorment va passar a ser de Cal Pams i ara pertany als amos de Cal Comella, al mateix carrer.

10. Ca l'Antònia Marginet
El nom li dona l'actual mestressa de casa. També ha estat coneguda per Cal Senserich, cognom del propietari. Antigament s'havia conegut com a Cal Pantorrilla, donat que hi vivien tres noies que tenien el tipus molt maco i a la vegada les Ameriques amb tota la família i van tornar. Aquest era germà del senyor que dona nom al carrer Pere Palomas.

12. Cal Bep
Encara que actualment pot ser coneguda per Cal Quildo, Bep era el renom d'un anterior propietari anomenat Josep Martí, del qual es coneixia la seva solitud i garreperia.

14. Cal Gusi
Anteriorment era coneguda com a Cal Joan Lluïsa, renom de l'anterior propietari. En aquesta casa es feia el vi que venien al forn de Cal Joan Lluïsa del carrer Àngel Guimerà. Un altre renom anterior a aquesta era Cal Bertran, un antic forn del poble.

16. Cal la Teia
Es desconeix l'origen del nom i d'altres renoms. Se sap que hi vivia un matrimoni sense fills i una dona soltera, cosa que va fer que l'here-tés un nebot del matrimoni.

18. Cal Carlos
Es creu que el renom prové d'un fadrí (germà de l'hereu) de Cal Noi Carlos, encara que, com a mínim, les últimes tres generacions ha estat i és de la família Tomàs.

20. Cal Panadell
Panadell era el cognom d'un anterior propietari. Actualment és conegut també com a Cal Comella, cognom del propietari, o també com a Ca la Conxita Gelabert, la mestressa de casa.

22. Garatge Peret Carlos
La família Tomàs, de Cal Carlos, tenia molts cavalls i carros. Aquests els dedicaven al transport de cotó de Barcelona a la fàbrica de Cal Poldo, i a la vegada portaven el producte fet del Poldo a Barcelona. En aquest garatge, que antigament era un solar, van fer un cobert per a poder tancar els cavalls i carros.

24. Cal Xuclamel
Encara que no se sap la seva procedència, algunes fonts indiquen que potser s'hi feia o venia mel. També pot ser coneguda actualment com a Cal Tort, cognom de l'actual propietari.

26. Cal Marineta
No se sap quin nom o activitat s'associa a aquesta casa, però sí es coneix que va ser dels propietaris de Cal Marineta del carrer Mur. Posteriorment, va ser coneguda com a Cal Arias. I ara, recentment, es pot conèixer també com a Ca l'Arantxa, nom de l'actual mestressa.

28. Cal Basora
Havia estat anteriorment de la Fonda Basora al carrer Mur i s'hi tancaven els cavalls i els carros d'aquesta. Posteriorment, en aquest cobert es va tancar el cotxe de línia que portava a treballar la gent de Copons a la fàbrica de gènere de punt de Cal Font a Igualada.

Per a més informació en el número 4 del Camí Ral es va publicar un escrit sobre la història del carrer St. Magí que pot enllaçar amb la fisonomia de les cases que hi pertanyen.

Cal que insisteixi que per a redactar aquest escrit s'han tingut en compte moltes opinions de veïns del poble, però hi ha la possibilitat que ens haguem equivocat en alguna afirmació o que aquesta sigui incompleta. Agrairíem que ens fèssiu arribar els vostres coneixements per a tenir la màxima fiabilitat possible de la informació i així millorar el recollit fins ara.

Teresa Múnera Pascual

Teresa Múnera Pascual

Jaume Closa Serra

Tallers a la Barraca

Cuina mediterrània

El dissabte 14 de febrer la sala polivalent de la Barraca es va convertir per unes hores en una cuina on no hi faltava detall: fogons, cassoles, paelles, coberts, plats, bons ingredients,... i com no, un mestre cuiner, en Marcel Delgado, i un bon nombre de coponencs disposats a aprendre coses noves sobre l'immens món culinari.

Els assistents ens vam repartir en grups diferents i de manera ordenada i, seguint sempre les instruccions del xef, anàvem elaborant els plats, participant activament en cada un d'ells.

Els plats duts a terme van ser els següents:

Crema de blat de moro I nous de macadàmia amb melmelada de tomàquet.
Arròs saltejat amb verdures a l'estil xinès (wook).
Salmó amb salsa de nous I magranes.
Pastís de formatge i maduixes amb nata.

A mesura que s'anaven confeccionant els plats podíem anotar els bons consells del cuiner i preguntar-li tots aquells dubtes que apareixen a l'hora de cuinar.

Cada vegada que s'elaborava un plat, els "alumnes" teníem l'oportunitat de tastar-lo i comprovar si ens havia quedat bé.

Narració de contes

La tarda del dissabte 27 de març una quinzena de persones d'edats variades (joves, mares i àvies) va reunir-se a la Barraca per escoltar contes i aprendre d'aquest món.

L'Anna García va ser l'encarregada de conduir aquest taller, que va iniciar explicant un conte del famós Patufet, concretament "El Patufet i els cargols". Tots els assistents vam quedar bocabadats amb la seva interpretació. Posteriorment, l'Anna ens va fer una bona explicació sobre els tipus de contes, els temes que tracten, les qualitats que tenen, la manera com s'han d'explicar, entre d'altres.

La veritat és que aquella va ser una tarda ben escollida per fer aquest taller de contes ja que el silenci i el fred que feia al carrer (estava nevant) contrastava amb l'escalfor i el bon ambient que hi havia dins la sala.

Més tard, i amb la lliçó una mica més apresada, ens vam dividir en dos grups i vam intentar de fer un conte. Tot i que en un principi ens va costar una mica, ho vam aconseguir i ens va fer molta il·lusió sobretot quan l'Anna ens va dir que li agradava molt i que si permetíem que expliqués aquell conte en una trobada a Barcelona.

Ball country

En un ambient distès i agradable, el dissabte 24 d'abril es va celebrar un curs d'iniciació al country. Una jove parella vinguda de Calaf, la Pilar i el Joan, ens van introduir d'una forma senzilla i amena en el món del folklore de l'oest d'Amèrica.

Hi van assistir unes vint-i-cinc persones de variada edat, des de set fins a seixanta anys. La nostra sorpresa va ser comprovar el fàcil i, al mateix temps, complicat que poden ser aquests balls. Més o menys tots coneixíem el famós "Coyote", un ball clàssic i prou conegut en qualsevol festa major, però al final de quatre hores submergits en passos i melodies

Copons ja disposa del servei de bibliobús

Arantxa Prieto Peña

Des del dilluns, 26 de gener, i amb una periodicitat mensual, els coponencs disposem del servei de bibliobús, que facilita la Diputació de Barcelona amb l'objectiu d'impulsar els serveis de bibliotecaris.

El bibliobús Montserrat, que fa el recorregut pels municipis de la comarca, és una biblioteca mòbil que es desplaça periòdicament a diverses poblacions de menys de 3.000 habitants per oferir un servei d'informació i lectura als infants, joves, adults i gent gran.

El bibliobús ha estat dissenyat expressament per afavorir la qualitat, la comoditat i la rapidesa en els serveis d'informació, consulta i préstec. També realitza activitats d'animació a la lectura. Aquesta servei és gratuït i obert a tothom.

L'horari del bibliobús és de 2/4 de 4 a 2/4 de 7 de la tarda i està ubicat al costat de la piscina i el poliesportiu.

Durant aquest semestre l'índex d'afluència ha estat important, grans i petits han anat coneixent el funcionament del servei i han marxat cap a casa amb llibres, CD's, revistes o vídeos.

El calendari previst pel següent semestre del 2004 és: dilluns 19 de juliol, dilluns 20 de setembre, dilluns 18 d'octubre i dilluns 29 de novembre.

Aprofitem aquestes línies per convidar a tots els coponencs ha continuar utilitzant i gaudint del servei.

Arantxa Prieto Peña

Arantxa Prieto Peña

Carnestoltes improvisat

Conxita Fàbregas Turull

La festa de Carnestoltes d'aquest any no va ser tal com s'havia pensat. En un principi s'havia de fer una rua amb el Rei Carnestoltes fent gresca i xerinola dalt d'una carrossa degudament guarnida per al moment. El lloc de trobada era el poliesportiu, on l'esmentat personatge seria rebut per petits i grans disfressats i amb estris per fer força soroll i ,així, anar passejant pels carrers

del poble, fins arribar a la plaça Major.

Degut al mal temps, el mateix dia al matí, a correu, es va improvisar com es va poder: comprar elements per guarnir, fer un ninot representatiu del Rei Carnestoltes, buscar colors, pintures, tisoires, folis... Es va muntar un petit taller de pintura a La Barraca. El Pep i l'Elena van escriure un pregó que durant el

recorregut de la rua es va anar llegint. La festa va acabar a la Barraca amb un berenar.

No va ser un Carnestoltes tant lluit com havia de ser, però el que no volíem és que degut a la pluja, el més petits es quedessin sense poder mostrar les seves disfresses.

Plantada d'arbres

Teresa Múnera Pascual

Com ja és habitual els últims anys, els coponencs ens trobem un cop a l'any per tal de fer una plantada d'arbres.

Cadascú es porta les seves eines i les ganes de treballar.

Aquest any l'espai destinat a la plantada d'arbres va ser l'esplanada del costat del poliesportiu, que, degut a les obres de la carretera, havia quedat una mica despoblada.

Cal dir que cada any va augmentant una mica el nombre de col·laboradors, que després de realitzar la tasca són recompensats amb un bon esmorzar: pa amb tomàquet i botifarra.

Jaume Araguc Closas

Jaume Araguc Closas

Arantxa Prieto Peña

Macrojocs a Copons

Xavier Martí Tello

El diumenge dia 23 és va celebrar la tercera jornada lúdico cultural **“Macrojocs a Copons”** organitzada per l'Ajuntament de Copons. A la plaça Ramon Godó havien tot tipus de jocs gegants, com el clàssic joc dels vaixells, el tres en ratlla, la xarranca, joc de pesca... També podíem trobar trencaclosques, jocs de taula i jocs de construcció, on petits i grans hi van poder jugar. El taller de batxes i el taller de maquillatge també van tenir molt d'èxit entre la mainada.

A partir de les 4h de la tarda es va instal·lar un inflable a la plaça que va ser molt concorregut pels petits, i no tan petits.

A les 6 de la tarda, danses i cançons, a càrrec del grup “Cant Cantem”, on grans i petits van poder ballar i cantar. En finalitzar coca i xocolata per a tothom.

Durant tot el dia hi va haver una gran participació de pares i nens de tota la comarca.

En la festa hi van col·laborar el Pla Comarcal de Joventut del Consell Comarcal de l'Anoia i la Direcció General d'Actuacions Comunitàries i Cíviques del Departament de Benestar i Família de la Generalitat de Catalunya.

Dolors Farrés Camps

Caramelles

Xavier Martí Tello

El dia 11 d'abril va ser Pasqua i després d'uns quants dies d'assajar vàrem cantar les caramelles. Des de fa uns quants anys comencem per la roquera ja que alguns veïns ens conviden amb un suculent esmorzar, tot seguit anem a missa i durant tot el matí es canten cançons pels carrers de Copons acompanyats dels músics: Jordi i Albert Cirera, Bernardo i Trias i el nostre director Joan Mas.

També vull dir que aquesta festa es pot fer possible gràcies a la col·laboració de tots el coponencs i altres, ja que aquest any vàrem recollir 1.051,50 €, d'aquest diners el dia

30 de maig vàrem fer un dinar a la plaça per tots els caramellaires acompanyats dels nostres familiars i amics. Ens mengem una monumental mona, donatiu del forn Llió i prenem cafè convidats pel Marcel i la Ma Teresa de la Barraca.

Els diners que sobren junt amb els d'altres festes es tornen a invertir en petites coses del poble.

Moltes gràcies a tothom i esperem poder tornar-hi l'any que ve.

Assumpta Prat Rius, Assistent Social

Taller d'entrenament de la memòria

L'Àrea de Benestar Social de la Diputació de Barcelona, juntament amb el Consell Comarcal de l'Anoia i amb la col·laboració de l'Ajuntament de Copons, ha organitzat un Taller d'Entrenament de la Memòria.

El Taller va començar a final d'abril i durant vuit sessions setmanals d'una hora de duració cada una, un grup de persones del nostre municipi ha realitzat diferents exercicis per treballar la memòria.

El passat dia 18 de juny van celebrar la clausura del Taller. L'acte va consistir en un esmorzar de tot el grup a La Barraca i amb el lliurament dels diplomes d'assistència i aprofitament del curs.

Ens va acompanyar per fer el lliurement la regidora de Serveis Socials de l'Ajuntament, Sra. Adela Mas.

Com a assistenta social del municipi de Copons i monitora d'aquest Taller d'Entrenament de la Memòria, vull donar les gràcies a les persones que hi han participat, per la seva constància i l'interès mostrat en el curs i animant a tothom a col·laborar en les diferents activitats que es puguin anar organitzant des de l'Ajuntament.

Sortida Fòrum Barcelona 2004

Des de l'Ajuntament es van organitzar unes sortides per poder gaudir d'un esdeveniment multitudinari i d'abast internacional. Una trobada de diàleg i festa que uneix persones de tots els continents. Un lloc i 141 dies per viure una experiència única i avançar cap a un món millor.

El passat diumenge 20 de juny un grup de coponencs van visitar les instal·lacions del fòrum 2004. Al llarg de tot el dia van poder veure l'entorn i les instal·lacions, visitar diferents exposicions i veure els diferents espectacles de carrer. Després de l'espectacle de nit, retorn cap a Copons.

Està previst realitzar dues sortides més: el diumenge 11 de juliol i el diumenge 5 de setembre.

Carles Muñoz

Carles Muñoz

Iniciativa Jazz Copons presenta el 4t concurs de música de jazz de Catalunya 2004

Xavier Martí Tello

Aquest any s'han presentat 10 maquetes de grups de jazz de diferents llocs de Catalunya Tarragona, Sentmenat, Sabadell, Cerdanyola del Vallés, Barcelona, Molins de Rei.

El Jurat d'iniciativa Jazz Copons 2004 integrat per Sr. Joan Monné, Sr. Ignasi Utset, Sr. Joan Fitó, Sr. Eduard de Negri, Sr. Jaume Margarit, Sr. Pol Sánchez, es van reunir el dia 19 de juny de 2004 a l'Ajuntament, i van donar per finalistes :

FREEPLAY de Cerdanyola del Vallés
NOVOA QUARTET de Barcelona
HAPPY HOUSE de Barcelona

Que actuaran a la plaça Ramon Godó el dia 17 de juliol

El grup guanyador i primer classificat de l'edició obtindrà com a premi l'enregistrament d'un CD als estudis AKORD's d'Igualada, l'edició i difusió de 500 còpies del mateix per FRESH SOUND “NEW TALENT” i una actuació al “Jazz a la Palla 2005” de la Guardia Pilosa.

El segon premi consistirà en una actuació a la Cava Jazz Terrassa.

El tercer premi consistirà en una actuació a l'Ateneu Igualadí d'Igualada.

Conjuntament amb el Consorci de Turisme de l'Alta Anoia, s'ha dut a terme una campanya turística per tal de conèixer la comarca amb aquest lema:
DESCOBREIX EL JAZZ MÉS FRESC A L'ALTA ANOIA

INICIATIVA JAZZ COPONS us proposa gaudir d'una sessió de jazz, jove, innovador i clàssic, des de la històrica plaça porxada de Copons,

gaudint de la frescor de la nit i l'emotivitat dels sons en aquest entorn tan especial.

Amb l'actuació dels tres grups finalistes del concurs Iniciativa Jazz Copons i la actuació molt especial de la **DROP-BIG BAND**, que amb els seus 18 músics ens portarà el jazz més clàssic amb OFERTES ESPECIALS PER ALS AMANTS DEL JAZZ

1a proposta: **ITINERARI DE JAZZ I NATURA**

Gaudir de la natura i el jazz durant una jornada molt especial:

Començar al matí visitant el llegendari mercat de Calaf, visita a la descoberta de les restes arqueològiques dels Prats de Rei i a una fabrica de formatges artesans.

El dinar ens sorprendrà amb plats de cuina tradicional de l'Alta Anoia i a la tarda, visita l'església fortificada de Santa Maria de Rubió amb el seu magnífic retaule gòtic, pujada a la torre medieval de La Manresana i visita al Taller d'Herbes Remeieres per a conèixer i recollir els medicaments que la natura posa al nostre abast.

Un sopar de degustació amb embotits, formatges i postres de l'Alta Anoia ens prepararà per a gaudir del INICIATIVA JAZZ COPONS a les 22.00 hores.

2a proposta :**RELAX I JAZZ A L'ALTA ANOIA:**

Proposa durant la setmana del 17 al 24 de juliol fer turisme rural a l'Alta Anoia i descobrir tots els atractius de la vida a pagès, amb activitats com: excursions en quad, passejades a cavall, senderisme, visites a una granja tradicional, itineraris culturals, i moltes altres activitats en contacte amb la natura.

Arantxa Prieto Peña

Teresa Múnera Pascual

Tal com ja us vam informar en la passada edició del Camí Ral, aquest curs s'han iniciat, per primera vegada, les activitats extraescolars adreçades a tots els nens i nenes de Copons. Les extraescolars es duïen a terme tots els dilluns, dimarts i dijous, de dos quarts de sis fins a les set de la tarda. A part de les manualitats, jocs, repàs i deures, les extraescolars oferien una activitat diferent que ja s'havia dut a terme temps enrere a Copons, es tracta d'un taller d'hort.

M. Gràcia Carreras Verdaguer

La flama del Canigó arriba a Copons la nit de Sant Joan

El passat 23 de juny un grup format per 9 coponencs van portar corrent fins a Copons la flama del Canigó des d'Igualada, tal com ja s'havia realitzat anteriorment al poble, per tal d'encendre la foguera de Sant Joan tal com diu la tradició.

Segons la història, a l'any 1955 al Vallespir, en Francesc Pujante veí d'Arles de Tec, va pendre la iniciativa d'encendre un foc la nit de Sant Joan, al cim del Canigó.

El Canigó es un cim de 2787 metres d'alçada i es troba al sud de França (La Catalunya Nord) al massís del Canigó o a dins del Conflent i del Vallespir.

Va néixer com la Flama de la Sardana o la Llengua Catalana. Però mentre la Flama de la Llengua Catalana es va dipositar a Montserrat i cada any es renova, la Flama del Canigó es va dipositar al Castellet de Perpinyà. Cada any, amb una cerimònia que s'adiu molt al caràcter màgic de la festa de Sant Joan la

Flama torna al Canigó per ser purificada i des d'allí es procedeix a la seva distribució per tal que s'escampi arreu dels Països Catalans.

Any rera any es comença el diumenge abans de Sant Joan, amb una trobada al pic del Canigó on es repleguen gent d'arreu dels Països Catalans, cada municipi, cada poble aporta una part d'aquesta creació col·lectiva. Aquests últims anys es concentren més de 2.000 persones.

El dia 22 es puja la Flama guardada durant tot l'any al Castellet de Perpinyà al pic i s'encén una foguera que és vetllada fins a mitja nit. Quan el foc il·lumina la pica del Canigó, la Flama bategarà al ritme de tots els cors Catalans.

El dia 23 a les 0:00 hores, la Flama ja regenerada comença el descens i corre, res no pot aturar-la. A peu, a cavall, amb avió, sobre terra, sobre mar, es una immensa cursa de relleus que portarà aquest missatge de germanor a tots els ciutadans de Catalunya.

Extraescolars i taller d'hort

El nostre hort era un espai ple d'herbes que creixien sense control. Nosaltres el vam netejar. Primer va ser el Josep Guix, que hi va passar el moticultor, i després nosaltres vam treure gairebé totes les pedres. Un cop net, vam haver de marcar el rec per on ha de passar l'aigua per a regar. Després vam fer les eres amb les aixades que portàvem de casa. Un cop fetes les eres vam començar a plantar. Hi tenim enciams, escaroles, pebroteres, alberginieres, mongetes, tomàquets

plens, *tomàquets de Copons*, carbassoneres i meloners. Tots aquests planters han estat donats pels hortelans del poble, als qui donem les gràcies a l'igual que a totes aquelles persones que ens han ajudat i orientat a fer l'hort. Ara només ens cal regar-lo, cuidar-lo i esperar que passi el temps per poder recollir algun fruit.

Herbari de Glòria Fustero

El dissabte dia 24 d'abril a les 19.00 h és va fer una xerrada a càrrec de la Sra. CAROLINA RIBA , que va parlar de les PLANTES SILVESTRES I REMEIERES DE LA COMARCA DE L'ANOIA i ,tot seguit, es va fer la inauguració de l'exposició de l'herbari de la Sra. Glòria Fustero ,

La idea de la Sra. Gloria Fustero és fer una mostra diferent, en sintonia amb els dies de primavera quan el camp presenta el seu millor aspecte.

“Es tracta d'una col·lecció de plantes de la comarca en format d'herbari.

Glòria Fustero, va presentar una selecció de làmines amb la planta real, acompanyades

d'una fitxa informativa amb les característiques de cada espècie.

Són plantes que es troben a l'entorn i potser moltes vegades s'hi passa pel costat i no es veuen o que es coneixen de vista, però no se'n sap el seu nom.

Totes les plantes, des de la més humil herba fins als grans arbres tenen la seva importància dins del conjunt de la vegetació, i cada una amb les seves utilitats.

L'exposició té l'objectiu de divulgar els valors naturals i de ser útil amb la intenció de ser útil.”

Fi de curs de catequesi

Aquest any ha esta diferent dels altres, ja que mossèn Enric ens va convidar el dissabte dia 5 de juny a Calaf. Allà ens van trobar amb els de Jorba, els Prats de Rei, Calaf, Sant Martí de Sesgueioles i Sant Pere de Sallavinera, -crec que no hem deixó ningú. Un cop arribats ens vam pintar la cara, fins i tot les catequistes. Tot seguit, amb els nens i les nenes, vam fer grups de 8 i 10, mes o menys, i a cada un se li penjava al coll un cartró amb una numeració; després, per grups, en vam posar en camí cap a l'ermita de Sant Sebastià.

Pel camí havíem de fer 4 proves: de supervivència, intel·ligència, esforç i artística. Totes quatre les vam superar i ens van donar a cadascú un tros de plàmol que s'havia d'anar ajuntant i poder desxifrar on era el tresor. A dalt, a l'esplanada de l'ermita, era on el trobaríem. El van trobar un dels grups d'altres nens, però com que era un paquet molt gran de caramels, els van repartir entre tots els nens i nenes.

Després van llegir unes pregàries i uns cants ja preparats; i grans, joves i petits, tot agafant-nos les mans, vam acabar resant el parenostre. Un cop fet això, cada grup havia de superar les proves que havien preparat els pares i els catequistes d'algunes parròquies, les anaven fent per grups i anaven ratllant amb un cartró que portàvem al coll.

Després, un cop superades les 7 proves, tot el grup podia anar a berenar coca amb xocolata i beguda, i, un cop berenats, ja vam tornar caminant a Calaf, on ens esperava el Salvador, pare de l'Aleix i de la Mariona, i entre el seu cotxe i el meu vam transportar els nens.

Va ser una tarda molt divertida i tots els nens ho vam passar molt bé, que això és molt import.

Dimecres dia 9 de juny vam baixar amb l'Hispano Igualadina a casa meva, l'Aleix, l'Anna,

Teresa Closa Bertran

l'Alvaro i l'Alba. Es van banyar, jugar, berenar i fer una mica de revisió del curs de catequesi, acomiadant-nos i desitjant-nos unes bones vacances, i de tornada a Copons amb el mateix Hispano

El dimecres dia 16, van venir els petits: la Paula, l'Adela, la Mariona i el Raimon, també vam fer el mateix, només que a la baixada i la tornada els vaig acompanyar jo amb el cotxe.

Jordi Saumell Gassó

Setmana de la joventut: en defensa del nostre entorn

La destrucció del medi ambient és un problema que ens afecta a totes i a tots. En un món cada cop més degradat a tots els nivells, cada dia veiem com la desforestació, la contaminació dels oceans o la destrucció de la capa d'ozó avancen a marxes forçades. És per aquests motius i molts d'altres que protegir el nostre patrimoni natural ha de ser una de les prioritats que guïin l'actuació tant dels poders públics com de nosaltres mateixos. I no només això. Conservar el nostre medi natural és vital, és cert; però també hauria de ser-ho preservar els models de vida lligats al nostre entorn que això que anomenen progrés està a punt de fer desaparèixer. Sembla que avui dia l'agricultura, l'horta o qualsevol activitat lligada a la terra ha de desaparèixer enfront l'empenta de conceptes com la productivitat, el màxim benefici, la competitivitat o el creixement econòmic. Viure en un paisatge que l'acció de l'home ha anat modelant durant segles ja no té cabuda en un món on l'únic que compta és el benefici i l'èxit personal.

En aquest context, el passat 4 de juliol ens vam reunir prop de trenta persones a *La Barraca* per conèixer una mica més a fons la situació del medi natural als Països Catalans, un territori que els darrers anys ha patit gravíssimes agressions mediambientals: el creixement i l'especulació urbanística desenfrenada al País Valencià i les Illes Balears, l'eix Vic-Olot, el transvassament de l'Ebre o el TGV són només alguns exemples dels constants despropòsits a què ens tenen acostumats els nostres governants.

La xerrada va comptar amb la presència d'en Quique, de *Salvem l'Horta*, un col·lectiu del País Valencia que malda perquè l'Horta de València no desaparegui sota el formigó; en Josep, de la *Plataforma en Defensa de l'Ebre* ens va ajudar a comprendre una mica més el perquè d'una lluita que ha mogut desenes de milers de persones arreu dels Països Catalans i que s'ha convertit en el paradigma de la defensa d'un territori on home i entorn han evolucionat conjuntament i en interrelació des de temps immemorials; finalment, en Xavi de Masquefa, ens acostà el problema cap a terres anoiennes en parlar-nos del que suposa tenir un abocador, en aquest cas el dels Hostalets de Pierola, a les portes de casa.

La xerrada va ser molt profitosa per a tothom i des d'aquestes pàgines de *Camí Ral* volem agrair als conferenciats els esforços que van haver de fer per desplaçar-se fins a Copons (alguns des de força lluny) un diumenge a la tarda. Però potser el més destacable fou el debat que s'obrí entre els assistents sobre el futur de Copons, sobre quin Copons volem les persones que ens estimem el poble. Estem en un moment de canvi, això segur. Ens han fet una carretera nova que escurça en un parell de minuts el desplaçament a Igualada, però que ha incrementat la contaminació acústica del poble i ha canviat (i de quina manera) el paisatge que avis, pares i fills havíem disfrutat des de sempre; han trobat les restes més antigues del municipi, però no les tenim al poble; es comenta que s'urbanitzarà la plana del Recader però ningú no en sap res de

segur; es vol obrir un camí nou per una de les zones més maques i amb més riquesa natural de Copons i gairebé ningú no diu res... És moment de reflexionar i parlar del poble que volem; però ho hem de fer entre tots i totes, des del principi, sense donar res per fet, però sense renunciar a res. I cal que estem segurs del que fem perquè no hi ha marxa enrere.

Copons és un poble privilegiat. Sí, és petit i hem d'anar a treballar fora. Sí, no tenim farmàcia ni institut, ni un cine a costat de casa. Però pocs pobles dels Catalunya tenen una qualitat de vida com la nostra i poden gaudir d'un entorn igual. I no estic defensant un *poble idil·lic*, com algú va dir a la xerrada. Estic defensant un poble tranquil i viu, on tots ens coneixem i ens saludem, on els nens poden jugar al carrer sense perill o anar a la font del Freixe a gaudir de la natura. Crèixer no és sempre la solució, i menys en el nostre cas; hem de buscar entre tots i totes nous camins que facin de Copons un poble on viure-hi i on gaudir del nostre entorn no es faci impossible davant l'avanç d'urbanitzacions, carreteres, polígons o antenes de telefonia que estem veient arreu del nostre país. I si aquestes paraules que he escrit no us convencen de la sort que tenim de viure aquí, només cal que doneu un cop d'ull, per exemple, als pobles del sud de l'Anoia, o del litoral valencià, o de la Cerdanya i veureu com créixer no és sinònim de progrés, sinó de beneficis econòmics per a uns pocs i de destrucció del medi.

Elvira Talló Morera, mestra de Copons

Exposició “Copons, el meu poble”

El passat 19 de juny es va inaugurar l'exposició “Copons, el meu poble”. Va ser un projecte portat a terme per l'escola, a fi de presentar als nens i nenes un ampli coneixement de la història, dels costums i de curiositats de la vila de Copons.

L'exposició presentava apunts històrics del poble: els seus carrers, personatges destacats, els traginers, ...

També hi havia tot d'entrevistes amb persones del poble que realitzaren els alumnes del cicle superior i també una gran maqueta del poble feta per tots els nens i nenes de l'escola.

Aquest treball no hagués estat possible sense la col·laboració de molta gent i de forma especial vull agrair la informació de tot un conjunt d'apunts històrics transmesa pel Sr. Joan Obradors.

Tot plegat ha sigut una forma, molt interessant i motivadora, per conèixer millor el poble i estimar-lo una mica més.

Un dia vaig trobar traspaperat un petit dossier que parlava de la història de Copons. Era un treball fet pel Sr. Joan Obradors, mestre que fou, junt amb la seva esposa, de moltes generacions de coponencs.

El treball era un interessant recull de curiositats de la vida del poble, del seu origen, de la seva gent, dels personatges més rellevants, Vaig considerar important que aquest treball no es perdés i vaig sentir l'obligació de donar-lo a conèixer als nens i nenes més grans de l'escola.

És per això que, partint inicialment d'aquest treball, l'hem anat ampliant i enriquint, fins a presentar-vos aquesta exposició, que és el recull d'entrevistes, dibuixos, fotografies, mapes,... fets pels alumnes del cicle superior i també d'una espectacular maqueta del poble feta per tots els nens i nenes de l'escola.

Ells s'han entrevistat amb persones del poble buscant informació i curiositats de la vida dels seus avantpassats. També han consultat a la Sra. Assumpta Muset, a través del correu electrònic, qüestions relatives als traginers de Copons. Han recorregut tots els carrers (aquesta vegada no jugant amb la pilota o circulant amb la bicicleta o el monopati), sinó fent dibuixos, tirant fotografies, observant mil detalls que fins aleshores els havien passat desapercebuts.

Una forma, ben interessant i motivadora, per conèixer i estimar el seu poble.

Josep Lliró, forner.

Quan temps fa que feu de forner?

Aquest any farà 27 anys.

A més de forner vostè també és pastisser, oi? Quines són les seves especialitats?

Sí, dels catorze anys fins als vint-i-sis sempre vaig fer de pastisser. Després, quan vaig agafar el forn, vaig fer de forner i pastisser alhora. Les meves especialitats són coques i pastissos de nata i trufa.

Els coponencs som molt llauminers?

Sí, són molt i molt llauminers.

Expliqui'ns quin és el secret d'un bon pa.

Moltes hores.

Feu pa pel poble o també per fora?

També en faig per fora.

Li agrada la seva feina?

Sí, esclar. Si no no la faria. Però un s'ha de llevar molt d'hora. El que passa és que s'ha de treballar molt i sobretot a la nit.

Es menja tan pa com abans?

No, abans la gent en menjava molt més. Feia molt pa per les masies.

Durant la visita hem vist com feia uns pans de pessic i ens n'ha regalat un que estava boníssim.

Hem anat a parlar amb **Josep Maria Tomàs**, fuster de professió.

Ens ha ensenyat el seu taller, nou de trinca, i també ens ha parlat del seu projecte de fer un petit museu que seria una mostra d'eines antigues de fusteria.

Quant temps fa que fas de fuster?

Molt temps, molts anys. Uns 15 anys.

T'agrada la teva feina? Què és el que més valores d'ella?

Sí, és una feina molt variada i no és gens monòtona.

On vas aprendre l'ofici?

Del meu pare.

T'acabes la feina? Fas treballs pel poble o també per fora?

Nooo!, mai. Faig treballs tan per gent del poble com per gent de fora.

Per què costa tant que vingui un fuster a fer petites reparacions a les cases?

Perquè tots els fusters tenim molta feina sempre.

Tens previst obrir un petit museu d'eines antigues de fusteria, oi? Com és que haguessis tingut aquesta idea?

Sí. Aquesta idea no va ser meua. Vaig parlar amb la gent de l'Alta Anoia i ens va semblar indicat recollir aquest material, aquestes eines antigues de fuster, en unes sales per poder-les mostrar.

Els alumnes del cicle superior s'han entrevistat amb el **Dr. Josep Lluís Díaz**, que és metge de l'Àrea Bàsica de Salut de Copons. Amb la seva amabilitat que el caracteritza, ha respost a les preguntes que li han formulat els nens.

Quant temps fa que esteu al centre d'atenció primària de Copons?

El dispensari fa molts anys que es va inaugurar, però jo estic des del 1987 i es va convertir en Àrea Bàsica de Salut l'any 1990. És a dir fa 17 anys llargs.

Sempre heu treballat a una zona rural?

Sempre, excepte quan vaig fer la mili, que vaig fer de metge en el “cuartel” i alguna vegada que he estat en una ciutat, però pràcticament sempre he estat en pobles rurals.

Quins avantatges o desavantatges, des del punt de vista professional, té treballar en un poble?

Els desavantatges són que no tens un centre hospitalari a prop, no tens metges especialistes, no hi ha farmàcia, t'has de desplaçar per anar a una masia... Els avantatges són evidents: la relació és molt més important, la vida de relació és molt més sana, els pacients són quasi família del metge. Et trobes al carrer, et saludes... No hi ha diferències de categories. T'integres com un element més del poble.

Creu que la tranquil·litat d'un poble afavoreix la salut?

Sí, està més que demostrat. Ens evitem tensions, neguits, insomnis. La vida en què vivim ara, de moltes tensions, també queda reflectida al poble. La gent viu al poble però treballa a la ciutat i per tant l'estrès del dia a dia també es transmet a la vida del poble.

La relació amb la natura, l'aire que es respira, tot això afavoreix la salut.

Creu que la gent gran els va millor viure en un poble petit?

Bé, cada persona és diferent. La gent gran no respon exactament a un mateix patró. Hi ha gent gran que és més urbanita, que li agrada la ciutat per anar al cinema, al teatre,... i també hi ha gent gran que li agrada més la tranquil·litat del poble i el contacte amb la natura.

Doni'ns alguns consells que hem de fer per mantenir-nos sans?

Des del meu punt de vista, tan important és atendre el cos com l'ànima. Hem d'evitar ingerir drogues legals com pot ser l'alcohol i el tabac, dormir les hores adequades, tenir una alimentació equilibrada. També s'ha de ser actiu, moure's. I no solament a la vostra edat, sinó sempre. També s'ha de tenir cura de l'ànima. Hem de veure la vida d'una manera més relaxada i el cos ens ho agrairà.

Doni'ns alguns consells que no hem de fer mai perquè ens perjudicaria la salut.

En un principi evitar sempre el contacte en tot tipus de drogues, tant les legals com naturalment les il·legals, perquè moltes vegades tenim el mite de què això ens donarà uns plaers i això no és veritat. Això és falsa publicitat. Quant a l'alcohol, no estic en contra que es consumeixi amb moderació, però quan això es converteix en un consum excessiu que no podem abandonar-lo, això perjudica molt la salut.

En línies generals hem de tenir sempre un bon sentit de l'humor per totes les coses, saber-nos agafar la nostra vida de la millor manera. I sobretot que la convivència entre la gent sigui el millor possible. És la millor manera de tenir amics.

La **Dolors Farrés** i Camps és una dona amb molta empena i ha obert una casa rural aquí a Copons.

L'hem anat a veure i ens ha explicat els seus projectes.

Com és que hagués tingut la iniciativa d'obrir una casa rural?

És perquè teníem una casa molt gran que estava una mica buida i també perquè jo tenia un petit negoci tèxtil que no m'anava gaire bé. Vaig tancar-lo i vaig decidir muntar, amb esforç, aquesta casa rural.

Ve molta gent de fora?

Sí, esclar, tota la gent que ve és de fora, de Barcelona i de les seves rodalies.

Què busca la gent quan va a una casa rural?

Busca estar tranquils, perquè la gent que viu a les grans ciutats viu molt el neguit diari del trànsit, del soroll, dels desplaçaments... Les ciutats estan molt denses de gent. Aquí hi troben serenor i tranquil·litat. Això de no haver d'agafar el cotxe els és important.

Quin tipus de clients van a una casa rural? Vénen famílies amb criatures?

Sí, normalment sí. Els agrada anar a caminar. Van a la Font de la Vila, al gorg del Nafre... També hi ha una granja-escola aquí a l'Alta Anoia que els agrada molt. També poden pujar amb ponis, amb cavalls, fer rutes amb carro,....

A la gent que ve, els agrada el poble de Copons?

Els agrada molt l'estructura del poble, l'arquitectura d'aquestes cases de pedra, que totes són molt antigues. Valoren l'espai, perquè a les ciutats les cases són molt petites.

Què creu que li falta al poble per ser més atractiu als visitants?

El poble ja té moltes coses, però convindria que hi hagués rutes marcades per fer a peu, amb bicicleta o a cavall. Això sí que ho demanen. Aniria bé tenir camins marcats.

Tenim entès que les cases rurals de l'Alta Anoia esteu relacionades a fi de potenciar el turisme a la zona. Els prepareu activitats especials?

Sí, a l'Alta Anoia hi ha una dotzena de cases que s'hi dediquen. Hi ha l'oficina de turisme que els ofereix activitats: passejades amb carro, rutes a peu, a cavall...

Li desitgem a la Dolors molta sort en el seu projecte. Sabem que el començament de qualsevol activitat és difícil, però l'existència d'una casa rural aquí, és un servei important per la gent que busca tranquil·litat i també per a promoure el poble.

Molta sort, Dolors!

La **Rita Baliu** és la mestressa de Ca l'Arnau, un restaurant de cuina tradicional.

Hem anat a parlar amb ella i ens ha respost les nostres preguntes.

Quants anys fa que teniu obert ca l'Arnau?

Vam obrir l'any 1998. Ara farà sis anys.

Ve molta gent a menjar ?

Hi ha dies de tot. Tenim una mitjana d'uns quinze menús els dies laborables i els festius hi ha de tot, uns dies s'omple completament i altres festes no tant.

Quin tipus de cuina feu?

Fem cuina casolana a base de cassoles de fang. Guisats a la cassola....

Quin es el secret d'una bona cuina?

Que te l'estimis.

Teniu alguna especialitat de la casa?

Els guisats que fem a la cassola. Intentem recuperar plats com l'olla de congre, patates amb suc i bacallà. Ara s'està potenciant molt el cigró de l'Alta Anoia, que és un cigró autòcton. Nosaltres el fem amb ventre de porc. També fem sopa de farigola, escudella i carn d'olla, peus ofegats, galtes de porc,.....

Moltes gràcies per la teva atenció.

La **Sra. Carme Prats**, juntament amb el seu marit, s'encarrega de portar la botiga de queviures Mas.

Quants anys fa que treballa a la botiga?

Uns trenta-cinc anys.

Li agrada la seva feina?

Sí, esclar.

Li agrada tractar el públic?

També m'agrada.

El fet de tenir un comerç, ajuda a relacionar-se més amb la gent?

Sí i tant!.

Li porta molta feina portar la botiga?

Una mica. La botiga exigeix moltes hores. És lligat.

Quins productes ven?

Tenim fruiteria, cansaladeria, comestibles... una mica de tot.

Creu que tindrà continuïtat la botiga?

Fins que ens jubilem sí, però després més endavant, no ho sé.

Sopa de contes

En un poblet molt llunyà, hi vivia un nen molt petit i menudet que es deia Enriquet. L'Enriquet era molt petit, gairebé no alçava mig metre de terra, però era molt intel·ligent i espavilat, portava una barretina al cap, per tal que la gent el veiés més fàcilment. Vivia en una casa rural amb els seus pares i tres germanes: la Laura, la Miriam i la Mª Carmen, totes més grans que ell.

Un dia van anar de visita tres bessones eixerides, eren l'Elena, l'Ona i la Mokina, i van decidir anar a passejar per unes muntanyes espectaculars. Passejant, passejant es van trobar una noia molt moderna amb una gorra vermella girada cap endarrere; es deia Caputxeta i anava a buscar la seva àvia per acompanyar-la, ja que marxava a un viatge amb l'Insero. L'àvia marxava amb un llop ben eixerit i original cap a Benidorm.

L'Enriquet es va separar del grup i es va perdre enmig d'un camp de roselles, on hi havia un bou gran i lleig que mastegava leeeennnnnttttaaaammment. Es va posar a dormir sota d'una rosella i es va quedar clapat.

Mentrestant les tres germanes i les tres bessones es van perdre per les muntanyes. Es va fer de nit, i amb

la foscor, allà ben lluny van veure una llum en un immens castell. Era el castell d'un ogre malvat que els va parar una trampa i ,tots plegats, a la gàbia van anar a parar.

Les tres bessones van aconseguir sortir pel foradet on s'havia amagat la rateta que escorbava l'escapeta quan s'escapava del gamb botes i van sortir corrents a buscar l'Enriquet. Van buscar i buscar, i van cridar.... Enriquet, on ets????, Enriquet on ets???, Enriquettttt, on etttttss?. Crida que cridaràs fins que al cap d'una estona van escoltar molt fluixet... Sóc a la panxa del bouuuuuu, on no neva ni plouuuuuuuuu!!!!!!

Les tres germanes van anar apartant les roselles fins que van veure l'immens brou, mastega que mastegaràs.

Van posar un esclap entre les roselles i el bou sense adonar-se'n se'l va menjar. Se li va quedar enmig de la gola i no podria respirar, s'estava ofegant; però llavors va fer un esternut ben fort i va sortir l'esclap i l'Enriquet volant. Va sortir amb tan impuls que l'Enriquet va anar a parar tot volant als braços d'una dolça nineta que anava fugint del seu germà d'una caseta de xocolata en què vivia una vella bruixa, lleitia i dolenta.

L'Enriquet i la nineta es van trobar pel camí amb uns músics ben exerits i originals que es dirigien cap a Lleida a l'Aplec del Cargol , justament pel camí hi havia el castell de l'ogre. Tots plegats van anar cap allà i quan van arribar van preparar un pla d'actuació: les tres bessones havien d'agafar les botes de les set llegendes de l'ogre, l'Enriquet i la nineta havien de rescatar a les tres germanes, i els músics s'encarregaven d'espantar d'allò més a l'ogre. Els músics van fer tanta sorollada que l'ogre no s'havia on amagar-se de tot aquell espant, es va espantar tant amb tanta sorollada i aquelles ombres fantasmagòriques que va sortir corrent i mai més no el van veure. Els músics es van quedar a viure en aquell castell i des de llavors cada diumenge toquen i canten. L'Enriquet i la nineta van marxar amb les botes de les set llegendes al país de les tulipes després de salvar a les tres germanetes que van deixar sanes i estalvies amb les tres bessones.

I VET AQUÍ UN GAT I VET AQUÍ UN GOS
AQUEST CONTE JA S'HA FOS,
I VET AQUÍ UN GOS I VET AQUÍ UN GAT
AQUEST CONTE JA S'HA ACABAT...

Activitats

Equip de redacció

Visita a Copons del conseller d'agricultura

El passat dijous dia 10 de juny el Conseller d'agricultura ramaderia i pesca de la Generalitat de Catalunya l'Honorable Sr. Antoni Siurana va visitar Copons. La conselleria va organitzar una visita pels municipis de l'Alta Anoia per tal de conèixer de primera mà el funcionament del consorci de turisme, el nou projecte d'Anoia Rural i els projectes i necessitats d'aquests municipis.

El conseller va arribar sobre les 10.30 del matí a l'Ajuntament de Copons acompanyat pel president del Consell Comarcal Il·lustríssim Sr. Joan Vich. Allà van ser rebuts per l'Alcalde Jordi Bertran, regidors i empresaris coponencs. En una distesa reunió a la sala de plens l'Alcalde de Copons va presentar al conseller el projecte de l'espai històric cultural del municipi de Copons, després de signar al llibre d'honor es va dur a terme un esmorzar al restaurant Ca l'Arnau i posteriorment es va visitar la Fusteria Tomas i l'allotjament rural Cal Manset, dos projectes de dinamització econòmica que tenen el suport dels ajuts Proder que es gestionen des de la conselleria.

Signatura del llibre
de personalitats

25è aniversari de la Constitució

El passat 19 d'abril es va commemorar el 25è aniversari de la constitució dels primers ajuntaments democràtics.

El 3 d'abril de 1979 es van poder tornar a triar els representants municipals. Després d'un llarg període sense llibertats, de nou es podia accedir a ser regidor del teu municipi i a gestionar i millorar els recursos de la teva comunitat.

Durant aquests anys, s'han transformat molt els pobles de Catalunya, han millorat els serveis i les infraestructures, però sempre amb una dependència econòmica d'altres administracions. La primera moció que varen aprovar els ajuntaments de forma generalitzada l'any 1979 va ser reclamar i donar suport a l'Estatut d' Autonomia de Catalunya. Ara que s'està debatent un nou redactat d' aquest Estatut, és molt important que els ajuntaments tinguin el paper que els pertoca en l'organització administrativa de Catalunya, i poder afrontar nous reptes tant en finançament local com en la transferència de competències de la Generalitat als ajuntaments.

La constitució espanyola parla dels principis d'autonomia local i de suficiència financera municipal, però molts anys després aquest tema no està resolt. Els ajuntaments en molts casos s'excedeixen en les seves competències per tal de complir amb les necessitats de la ciutadania. Caldria assumir que és necessari un millor repartiment dels fons incloent criteris de reequilibri, de necessitats especials i valorant els recursos i les necessitats d'una forma supramunicipal.

En els darrers 25 anys la ciutadania i les administracions han consolidat la democràcia, els ajuntaments han estat els vincles més propers a la gent, ara cal potenciar l'administració local. Nous reptes en ensenyament, integració de la immigració, benestar social, diversitat cultural, serveis als nens i gent gran, accés a les noves tecnologies per a tothom, desenvolupament sostenible, habitatge digne, participació ciutadana, etc. es gestionaran molt millor des d'una visió més propera a la societat, a Catalunya i la nostra societat també es poden construir des dels ajuntaments.

Els primers mandats de la democràcia varen estar plens d'il·lusió i d'esperança, però amb uns mitjans més que reduïts. L'esforç de les persones que varen consolidar els primers passos d'aquestes administracions van ser molt importants per poder somiar ara en noves possibilitats. La celebració d'aquest 25è aniversari ha de servir com a record molt especial per a les persones que varen iniciar un treball molt important al capdavant dels nostres municipis.

Sens dubte iniciem un nova i apassionant etapa en què els municipis han de ser més importants en el desenvolupament de Catalunya. La nova reorganització territorial de Catalunya ha de comportar el reforçament dels ajuntaments, els Consells Comarcals han de ser eines de prestació de serveis supramunicipals i les vegueries, una descentralització de la Generalitat de Catalunya.

Divisió territorial

Darrerament es torna a parlar de les noves divisions territorials. Això és bo, però compte; estem davant d' un debat especialment complex. La presentació de l'informe Roca va generar un gran nombre de reaccions, ningú vol perdre la seva pròpia identitat. Per tant, tot el que comportava la reducció de petits ajuntaments va aixecar importants reaccions. Ara sembla més fàcil, es deixen de banda els temes locals i s'afronta el que en principi semblava que no aixecaria tantes reaccions: les comarques i les vegueries.

Fa unes setmanes ERC i JERC de Calaf van aprofitar la presentació d' un llibre per crear una plataforma cívica que demana la creació de la comarca de l' Alta Segarra, una comarca totalment propera a la Catalunya Central. Per altra banda, si analitzem els debats que s'han dut a terme a l' Ateneu Igualadi, sembla clar que la resta de comarca està per mantenir i reforçar l'actual comarca i mirar cap a la vegueria de la zona metropolitana.

Tots els debats seran pocs, i totes les opinions més que legítimes, però al final caldrà prendre una decisió que només amb el temps sabrem si és bona o no. Abans de prendre cap decisió el Govern de la Generalitat ens hauria de definir marcs molt importants com són el

finançament, o quina serà la descentralització que es durà a terme des del govern cap a les Vegueries i els Consells Comarcals.

A la zona nord de la comarca de l'Anoia tenim una eina supramunicipal: el Consorci de Turisme de l'Alta Anoia, un aparell de dinamització econòmica extraordinari que funciona i funcionarà molt bé perquè els ajuntaments i altres Administracions que hi varen creure ho han fet de debò, altres no varen voler ser-hi al principi i ara sembla que sí que els interessa, benvinguts. Si seguim pensant en el que tenim actualment, hem sentit a dir i hem dit que l'Anoia és una comarca amb tres realitats molt diferents. És cert, però de realitats diferents n'hi ha a molts llocs, potser el que no hem fet mai és afrontar-les amb una pla estratègic, i així potser d' aquí a uns anys podríem dir que som una comarca rica i diversa. Per què no?

A la nostra comarca tenim mancomunitats i consorcis que funcionen molt bé , que presten uns serveis a mida de les necessitats, perquè així s'han creat i així s' han volgut fer funcionar. Altres, s' han constituït i allà estan, el dia que calgui funcionar, sempre que els seus integrants s' ho proposin i compleixin amb una necessitat comú a diferents pobles.

Ramon Serra Llacuna

Com a coponent, lògicament, voldria el millor per al meu poble; sobretot no perdre la identitat, la nostra identitat és la que ens fa treballar per millorar el nostre poble, nosaltres som dels que pensem que també els pobles veïns han de millorar ja que si no avancem conjuntament, malament. És per això que ens agraden molt aquestes possibilitats d'agrupar-nos amb qui tingui ganes de treballar per millorar els serveis i pensem que les petites divisions comarcals són insostenibles. Pel que fa a les Vegueries Manresa, Vic, Berga o Solsona, ens cau lluny, ens veiem molt més propers a Igualada i Barcelona.

Jordi Pujol, president de Catalunya, amb el seu fill, Jordi Pujol i Soler, el 2004.

Jordi Pujol i Soler, fill de Jordi Pujol, el 2004.

Jordi Pujol i Soler, fill de Jordi Pujol, el 2004.

Jordi Pujol i Soler, fill de Jordi Pujol, el 2004.

Catalunya i Espanya han patit darre-rament canvis molt importants a nivell polític, els canvis quasi sempre son bons, l'alternan-ça política en els governs dels països és molt important; si a la vegada hi sumem la manca de majories absolutes, encara millor.

Jordi Pujol i Soler, fill de Jordi Pujol, el 2004.

Catalunya ha passat 23 anys de govern de Jordi Pujol, un líder molt per sobre dels par-tits polítics. En uns anys posteriors a la dicta-dura de Franco, Jordi Pujol va crear un clima d'identitat catalana molt positiu per al país, en les primeres legislatures els partits naci-onals varen tenir la necessitat de pactar amb CIU per a governar a Madrid. A Catalunya això es venia com una manera d'aconseguir més coses per a Catalunya, després no ha estat ben bé així. Per altra banda els darrers anys CIU ha utilitzat un discurs que ha donat la sensació que el que no està amb CIU no defensa els interessos de Catalunya.

Jordi Pujol i Soler, fill de Jordi Pujol, el 2004.

El balanç de 23 anys de govern democrà-tic no pot ser mai dolent, si no els votants ja l'haurien canviat. Si fem un balanç per etapes podríem valorar molt bé els primers 15 anys i més aviat fluixos els darrers 8. En aquestes darreres eleccions al Parlament de Catalunya ha arribat l'alternança, tres partits han sumat esforços per crear un govern plural i d'esquerres. El govern en coalició és un fet habitual als ajuntaments catalans. No ens hauríem d' estranyar de com ho estan fent, ni vaticinar-li un mal final sense donar el marge de confiança que els vàrem oferir a les urnes.

Jordi Pujol i Soler, fill de Jordi Pujol, el 2004.

Jordi Pujol i Soler, fill de Jordi Pujol, el 2004.

Jordi Pujol i Soler, fill de Jordi Pujol, el 2004.

Jordi Pujol i Soler, fill de Jordi Pujol, el 2004.

Jordi Pujol i Soler, fill de Jordi Pujol, el 2004.

Jordi Pujol i Soler, fill de Jordi Pujol, el 2004.

Jordi Pujol i Soler, fill de Jordi Pujol, el 2004.

Plorar és vessar llàgrimes perquè estàs trist i afligit, però també poden subrat-llar una gran alegria inesperada. Els ulls expressen molt bé el nostre estat d'ànim i és el lloc on mirem, instintivament, la persona estimada per entendre o endevinar uns sen-timents que, potser, les paraules no sabrien expressar. Volem descobrir el seu interior com si miréssim travessant el vidre de la finestra.

Plorar, en la persona adulta, pot informar-nos de processos emocionals o de malalties ocu-lars i dels conductes llagrimals. En l'infant encara té més importància aquest fenomen perquè és, bàsicament, la seva manera de comunicar-nos el que necessita utilitzant el llenguatge que és desprèn de la seva manera de plorar. Si observem atentament podrem intuir el que li està passant o ens vol dir si pogués parlar com un adult.

Democràcia

Jordi Pujol i Soler, fill de Jordi Pujol, el 2004.

Jordi Pujol i Soler, fill de Jordi Pujol, el 2004.

Sens dubte, l' alternança en el govern és un fet positiu i els governs amb minoria que tenen pactes entre diversos partits per crear una majoria estable sempre són més actius i participatius que els que tenen majories absolutes.

Jordi Pujol i Soler, fill de Jordi Pujol, el 2004.

D'aquestes eleccions en podem treure altres bones conclusions, les diferències entre els dos principals partits i la resta és molt menor, Esquerra Republicana de Catalunya creix i podem dir que els tres principals partits estan molt més propers quant a vots. Sens dubte l' important creixement situa molt més forta Iniciativa Verds, i tot el panorama polític agafa oxigen i s' obren noves vies de partici-pació i debat, la gent del carrer torna a parlar de política i això sempre és bo.

Jordi Pujol i Soler, fill de Jordi Pujol, el 2004.

A tots ens semblava que la resta d'eleccions seguirien un panorama de continuïtat, que Rodriguez Zapatero faria un bon resultat, però que el PP tornaria a guanyar sense majo-ria absoluta. Els terribles atemptats a Madrid de l'11 de Març i la més que fosca actuació del govern del PP va generar una mobilització de tot el poble espanyol. Pocs dies abans de les eleccions les mobilitzacions varen ser molt importants, el mateix dia de reflexió hi varen haver manifestacions espontànies de la població, la gent va explotar i va sortir al carrer per dir no a la prepotència d' un govern que sota el discurs de la lluita antiterrorista ens ha dut a una guerra, ha abandonat un discurs europeista per tenir una aliança

Jordi Pujol i Soler, fill de Jordi Pujol, el 2004.

Jordi Pujol i Soler, fill de Jordi Pujol, el 2004.

Jordi Pujol i Soler, fill de Jordi Pujol, el 2004.

Jordi Pujol i Soler, fill de Jordi Pujol, el 2004.

Jordi Pujol i Soler, fill de Jordi Pujol, el 2004.

Jordi Pujol i Soler, fill de Jordi Pujol, el 2004.

Jordi Pujol i Soler, fill de Jordi Pujol, el 2004.

Els plors del nostres fills ens impressionen perquè pensem, lògicament, que alguna cosa anormal els deu passar. Amb freqüència molts pares s'alarmen quan el nen els des-perta a mitja nit amb plors i crits. No poden controlar el nerviosisme perquè no compren- nen aquell drama i, per tant, no saben o no poden encertar la solució pertinent. Fins i tot es consulta al Servei d'Urgències pel temor que pugui tenir alguna cosa important. Cal pensar que, en els primers mesos de la vida, l'infant no té ben estructurat el siste-ma nerviós. No té una base per assimilar les sensacions internes i externes que va captant amb els òrgans dels sentits. Per tal que aquesta evolució sigui favorable convé que vagi rebent els estímuls d'una manera senzilla, progressiva. Cal evitar els traumes i les sensacions desagradables que poden alterar aquesta maduració.

Jordi Pujol i Soler, fill de Jordi Pujol, el 2004.

Jordi Pujol i Soler, fill de Jordi Pujol, el 2004.

Jordi Pujol i Soler, fill de Jordi Pujol, el 2004.

Jordi Pujol i Soler, fill de Jordi Pujol, el 2004.

amb els americans o que sota una època de bonança econòmica ha volgut capitalitzar-ho tot com una gran gestió.

Jordi Pujol i Soler, fill de Jordi Pujol, el 2004.

Quant tot semblava decidit, les mobilitzaci- ons dels ciutadans han fet que tinguéssim un canvi molt important. Sens dubte, què maco i important és que la gent estigui viva, participi i decideixi el seu futur.

Jordi Pujol i Soler, fill de Jordi Pujol, el 2004.

Com si d'una marató electoral es tractés ens varen arribar les eleccions al Parlament Euro-peu, el cansament i el poc interès que van produir ens va dur a la pitjor participació des del restabliment de la democràcia, el pitjor que pot guanyar unes eleccions és l'absten-ció. Aquestes eleccions es varen valorar com la confirmació dels resultats de totes les anteriors. Tant a Espanya com a Catalunya es va confirmar la victòria dels socialistes. A Catalunya cal destacar el gran descens que pateix la federació de Convergència i Unió, per altra banda Iniciativa i Esquerra Republi-cana mantenen el to creixent.

Jordi Pujol i Soler, fill de Jordi Pujol, el 2004.

Jordi Pujol i Soler, fill de Jordi Pujol, el 2004.

Jordi Pujol i Soler, fill de Jordi Pujol, el 2004.

Pel que fa a Copons s'han seguit els mateixos passos que arreu, important increment dels Socialistes i d'esquerra i fort retrocés de Convergència i Unió.

Jordi Pujol i Soler, fill de Jordi Pujol, el 2004.

Jordi Pujol i Soler, fill de Jordi Pujol, el 2004.

Jordi Pujol i Soler, fill de Jordi Pujol, el 2004.

Jordi Pujol i Soler, fill de Jordi Pujol, el 2004.

Jordi Pujol i Soler, fill de Jordi Pujol, el 2004.

Jordi Pujol i Soler, fill de Jordi Pujol, el 2004.

Jordi Pujol i Soler, fill de Jordi Pujol, el 2004.

Jordi Pujol i Soler, fill de Jordi Pujol, el 2004.

QUÈ CAL FER?
Convé no perdre la serenitat, escoltar i obser-var els crits i els moviments de l'infant per tal d'entendre el seu llenguatge corporal ja que segons la seva manera de moure's i de plorar ens està comunicant el que li està passant, vol o necessita.

Jordi Pujol i Soler, fill de Jordi Pujol, el 2004.

Pràcticament el plor està motivat per cinc motius:
Té gana: en aquest cas el plor és fort, enèr-gic, de tonalitat aguda i exigent. No cedeix amb cap maniobra.
Té son i li costa conciliar-la. Encara que va plo-rant, no ho fa tan intensament, es mou, potser s'alça del llit i si es vol estimular tocant-lo, els crits i gemecs augmenten de to.
Malestar produït per la dentició o bé per còlics intestinals o excés de gasos intestinals. També pot ser perquè s'han de canviar els

Jordi Pujol i Soler, fill de Jordi Pujol, el 2004.

Jordi Pujol i Soler, fill de Jordi Pujol, el 2004.

Jordi Pujol i Soler, fill de Jordi Pujol, el 2004.

Jordi Pujol i Soler, fill de Jordi Pujol, el 2004.

bolquers, etc. Aleshores el plor és intermitent i comença per un gemec allargat i, després d'una pausa sense respirar torna a repetir el crit i els gemecs.

Jordi Pujol i Soler, fill de Jordi Pujol, el 2004.

Algunes vegades el nen es troba sol, no té res que cridi la seva atenció. Podríem dir que està avorrit. Es quan necessita companyia, que se l'estimuli adequadament sigui pel sentit del tacte o bé com feien les nostres avies que calmaven el malestar amb unes cançons que relaxen l'infant, el qual baixant el to queixós del seu gemec i el plor s'anava espaiant fins a desaparèixer del tot, facilitant el son tranquil del nen.

Jordi Pujol i Soler, fill de Jordi Pujol, el 2004.

Altres vegades el plor és causat per nerviosis-me perquè els pares o els que vetllen l'infant no han entès el qué volia dir-nos o el que necessitava. El plor es intens i curt, però es repeteix immediatament i amb intensitat.

Jordi Pujol i Soler, fill de Jordi Pujol, el 2004.

Jordi Pujol i Soler, fill de Jordi Pujol, el 2004.

Jordi Pujol i Soler, fill de Jordi Pujol, el 2004.

Jordi Pujol i Soler, fill de Jordi Pujol, el 2004.

Jordi Pujol i Soler, fill de Jordi Pujol, el 2004.

Jordi Pujol i Soler, fill de Jordi Pujol, el 2004.

Des de fa dos anys el Consorci per a la Normalització Lingüística va aplicar a Igualada un programa d'ajut als alumnes que iniciaven el seu aprenentatge de llengua catalana oral; el projecte es diu Voluntaris per la llengua. Es tracta de posar en contacte un catalanoparlant amb un aprenent, de manera que el primer s'adoni que no hem de canviar de llengua per adreçar-nos a un nouvingut, i que el segon pugui tenir algú que li serveixi de pont entre allò que aprèn a classe i la realitat social catalana.

Jordi Pujol i Soler, fill de Jordi Pujol, el 2004.

Jordi Pujol i Soler, fill de Jordi Pujol, el 2004.

Aquest projecte de participació lingüística té per objectiu posar en contacte voluntaris que vulguin destinar una hora a la setmana (durant un mínim de 10 setmanes) a con-versar en català amb alumnes dels cursos de català que necessiten reforçar l'aprenentatge de la llengua i adquirir més fluïdesa.

Jordi Pujol i Soler, fill de Jordi Pujol, el 2004.

En aquestes dues edicions ja hi ha hagut força casos d'intercanvi lingüístic: 10 parelles en el període de febrer a juny de 2003 i 25 parelles més en el mateix període d'en-guany. Els mateixos voluntaris són els que expressen la satisfacció que els ha aportat la seva experiència: coneixen gent d'una altra banda del món (la majoria de vegades de llocs molts allunyats de Catalunya) i intercan-vien opinions, receptes, s'enriqueixen...

Jordi Pujol i Soler, fill de Jordi Pujol, el 2004.

L'any 2003 aquest projecte estava reservat només als alumnes del Consorci per a la Nor-malització Lingüística; és a dir, tant l'aprenent com el voluntari eren persones que assistien a

Jordi Pujol i Soler, fill de Jordi Pujol, el 2004.

Jordi Pujol i Soler, fill de Jordi Pujol, el 2004.

Jordi Pujol i Soler, fill de Jordi Pujol, el 2004.

Jordi Pujol i Soler, fill de Jordi Pujol, el 2004.

Els metges i els científics fa molts anys que investiguen el significat de les diferents maneres de plorar. És veritat que és difícil obtenir conclusions tècnicament certes. Pro-bablement l'enregistrament de les imatges per vídeo i l'enregistrament del so permetran avançar en aquests coneixements.

Jordi Pujol i Soler, fill de Jordi Pujol, el 2004.

És evident que el plor dels infants serveix per alertar la persona que te cura del nen i sobretot als pares, per tal que puguin orien-tar-se segons el to, la intensitat i la duració de les pauses però també cal fixar-se bé en l'expressió de la cara i els moviments dels braços i de les cames per entendre el que vol comunicar al mateix temps que nota la nos-tra presència amb la nostra veu i les nostres mans que calmen la seva angoixa i omplen la seva solitud.

Jordi Pujol i Soler, fill de Jordi Pujol, el 2004.

Jordi Pujol i Soler, fill de Jordi Pujol, el 2004.

Jordi Pujol i Soler, fill de Jordi Pujol, el 2004.

Jordi Pujol i Soler, fill de Jordi Pujol, el 2004.

Jordi Pujol i Soler, fill de Jordi Pujol, el 2004.

Jordi Pujol i Soler, fill de Jordi Pujol, el 2004.

Jordi Pujol i Soler, fill de Jordi Pujol, el 2004.

un curs de català per a adults. Enguany, però, ja s'ha obert la possibilitat de participar en aquesta experiència a tothom, independent-ment del fet de ser o no alumne d'un curs. En la propera edició se seguirà el mateix criteri.

Jordi Pujol i Soler, fill de Jordi Pujol, el 2004.

Jordi Pujol i Soler, fill de Jordi Pujol, el 2004.

Jordi Pujol i Soler, fill de Jordi Pujol, el 2004.

Jordi Pujol i Soler, fill de Jordi Pujol, el 2004.

Jordi Pujol i Soler, fill de Jordi Pujol, el 2004.

Amb aquesta iniciativa, a més de facilitar als alumnes un interlocutor per poder conversar en català, es vol incidir en els hàbits lingüís-tics dels catalanoparlants i consolidar la idea que el català és i ha de ser la llengua d'acolli-da. Molts cops som els mateixos catalanopa-rlants els qui decidim de manera implícita que ens entendran millor si els parlem en castellà o qualsevol altra llengua. I no hi ha res més frustrant per a algú que fa l'esforç d'apren-dre la nostra llengua que sortir al carrer i trobar-se que els mateixos catalanoparlants li parlem en altres llengües.

Jordi Pujol i Soler, fill de Jordi Pujol, el 2004.

En aquest mateix sentit, el passat 4 de juny es va inaugurar a la sala d'exposicions Ramon Godó de l'AFI una exposició sobre actituds lin-güístiques i voluntariat. Cada persona que sortia fotografiada expressava en una frase per a què creia molt útil l'aprenentatge del català. Aquest és l'objectiu d'aquesta campanya que anem rei-niciant: que el català sigui vist com una llengua necessària i útil per a viure a Catalunya.

Jordi Pujol i Soler, fill de Jordi Pujol, el 2004.

Per a més informació sobre aquest projecte podeu adreçar-vos al Servei Local de Català de l'Ajuntament d'Igualada (c/ Sta. Caterina, 10, bxs.) o bé connectar-vos a: cpnl@cpnl.org / voluntaris.cultura@gencat.net

Jordi Pujol i Soler, fill de Jordi Pujol, el 2004.

Jordi Pujol i Soler, fill de Jordi Pujol, el 2004.

Jordi Pujol i Soler, fill de Jordi Pujol, el 2004.

Jordi Pujol i Soler, fill de Jordi Pujol, el 2004.

Jordi Pujol i Soler, fill de Jordi Pujol, el 2004.

Jordi Pujol i Soler, fill de Jordi Pujol, el 2004.

Jordi Pujol i Soler, fill de Jordi Pujol, el 2004.

Jordi Pujol i Soler, fill de Jordi Pujol, el 2004.

Jordi Pujol i Soler, fill de Jordi Pujol, el 2004.

Jordi Pujol i Soler, fill de Jordi Pujol, el 2004.

Jordi Pujol i Soler, fill de Jordi Pujol, el 2004.

Jordi Pujol i Soler, fill de Jordi Pujol, el 2004.

Jordi Pujol i Soler, fill de Jordi Pujol, el 2004.

Jordi Pujol i Soler, fill de Jordi Pujol, el 2004.

Jordi Pujol i Soler, fill de Jordi Pujol, el 2004.

Jordi Pujol i Soler, fill de Jordi Pujol, el 2004.

Jordi Pujol i Soler, fill de Jordi Pujol, el 2004.

Jordi Pujol i Soler, fill de Jordi Pujol, el 2004.

Jordi Pujol i Soler, fill de Jordi Pujol, el 2004.

Jordi Pujol i Soler, fill de Jordi Pujol, el 2004.

Jordi Pujol i Soler, fill de Jordi Pujol, el 2004.

Jordi Pujol i Soler, fill de Jordi Pujol, el 2004.

Jordi Pujol i Soler, fill de Jordi Pujol, el 2004.

Jordi Pujol i Soler, fill de Jordi Pujol, el 2004.

Jordi Pujol i Soler, fill de Jordi Pujol, el 2004.

Jordi Pujol i Soler, fill de Jordi Pujol, el 2004.

Jordi Pujol i Soler, fill de Jordi Pujol, el 2004.

Jordi Pujol i Soler, fill de Jordi Pujol, el 2004.

Jordi Pujol i Soler, fill de Jordi Pujol, el 2004.

Jordi Pujol i Soler, fill de Jordi Pujol, el 2004.

Jordi Pujol i Soler, fill de Jordi Pujol, el 2004.

Jordi Pujol i Soler, fill de Jordi Pujol, el 2004.

Jordi Pujol i Soler, fill de Jordi Pujol, el 2004.

Jordi Pujol i Soler, fill de Jordi Pujol, el 2004.

Jordi Pujol i Soler, fill de Jordi Pujol, el 2004.

Jordi Pujol i Soler, fill de Jordi Pujol, el 2004.

Jordi Pujol i Soler, fill de Jordi Pujol, el 2004.

Jordi Pujol i Soler, fill de Jordi Pujol, el 2004.

Jordi Pujol i Soler, fill de Jordi Pujol, el 2004.

Jordi Pujol i Soler, fill de Jordi Pujol, el 2004.

Jordi Pujol i Soler, fill de Jordi Pujol, el 2004.

Jordi Pujol i Soler, fill de Jordi Pujol, el 2004.

Jordi Pujol i Soler, fill de Jordi Pujol, el 2004.

Jordi Pujol i Soler, fill de Jordi Pujol, el 2004.

Jordi Pujol i Soler, fill de Jordi Pujol, el 2004.

Jordi Pujol i Soler, fill de Jordi Pujol, el 2004.

Jordi Pujol i Soler, fill de Jordi Pujol, el 2004.

Jordi Pujol i Soler, fill de Jordi Pujol, el 2004.

Eva Serra Piñon - A la memòria dels meus avis: Ton i Laieta

Ramon Serra Puig

Abans que res vull deixar clar que aquestes paraules que ara escric són simplement sentiments que jo sento i que intento posar sobre el paper per honorar la memòria dels meus avis. No són una crítica, i per això demano que no es valorin des del punt de vista polític.

Possiblement molts dels que ara esteu llegint aquestes quatre ratlles mal expressades heu viscut amb els vostres avis igual que he fet jo. Sovint la convivència amb les generacions anteriors costa perquè les idees i la manera d'afrontar la vida són molt diferents. Amb el temps t'adones que tots els valors que et van inculcar els teus avis no estaven gens desencaminats i són encara molt vigents per transmetre'ls als teus fills. Jo és el que m'he proposat, i amb això no vull dir que tothom hagi de fer igual.

Aquesta generació de la qual parlo és la generació que va viure i patir la Guerra Civil,

Memòria històrica

després de gaudir durant la II República d'un període de llibertat. Lluitaren per uns ideals, per una societat més justa i sobretot van lluitar perquè no s'instaurés cap dictadura. Van veure morir a moltes persones estimades: fills, germans, cunyats...; van haver d'estar amagats, empresonats a camps de concentració, etc... però sobretot després de la derrota van haver de callar i sobreviure com a perdedors i encarar la vida moralment destrossats.

Als perdedors, o sigui, "als rojos" no els va quedar més remei que callar i abaixar el cap. Per això jo admiro tant (no us podeu ni imaginar fins a quin punt!) la manera que van tenir els nostres avis de tornar a començar i deixar de banda la rancúnia contra aquells que els van robar la llibertat. Van aprendre a viure amb la por de sofrir una altra guerra de germans i això, parlo pels de casa meva, els va fer callar i a no parlar mai del qué van viure i sofrir, per tal de no inculcar l'odi ni la venjança. Així ho varen fer amb els fills, i aquests fills mai varen saber el que va suposar per a aquest país la República, ni varen poder preguntar el per què de tanta por i de tant silenci.

Amb els néts va ser diferent. Nosaltres ja vàrem néixer amb la democràcia i sí que vàrem poder preguntar. Nosaltres vàrem tenir la sort de ser educats per un professor que ens parlava en català i que ens parlava que abans de la democràcia i va haver una dictadura i que abans de la dictadura hi va haver llibertat, ens parlava de

Catalunya... Llavors nosaltres vàrem demanar als nostres avis que ens expliquessin tot allò que varen viure, que ens fessin cinc cèntims de tot el mal que van patir, en definitiva que ens expliquessin la seva vida. I així ho va fer amb mi la meva iaia. El meu avi no, ell va patir sobre la seva carn massa dolor i aquest mateix dolor el feia callar i no volia que nosaltres patíssim ni tan sols recordant o revivint la seva vida.

Jo em considero en deute amb ells, per tot el qué patiren, i sobretot, perquè un cop instaurada la democràcia les autoritats van fer els ulls clucs amb els perdedors de la Guerra Civil. És ben sabut per a tothom que la Memòria és l'únic que les generacions ens anem deixant les unes a les altres i a la meva generació crec que ens queda l'obligació de transmetre, als que ens venen al darrere, els ideals pels quals varen lluitar els nostres avis.

Per a mi és del tot inconcebible que partits polítics es neguin a homenatjar la memòria d'aquells que varen lluitar per la llibertat i els drets humans, i qualifiquin els actes que es celebren per recuperar la memòria històrica com a "actos con olor a naftalina". Per sort són una minoria.

Sopeira, juny 2004

Caminades de resistència, quin plaer!

Amor pel sofriment, repte personal, competitivitat, passió per la muntanya... Moltes són les causes que conviden que cada cop més en els darrers anys, les caminades de resistència tinguin més adeptes i s'hagin posat de moda.

Hi ha tingut molt a veure la creació l'any 1998 de la Iª Copa Catalana de Caminades de Resistència (CCCR), competició organitzada per la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya (FEEC), on s'engloben diverses proves organitzades per diferents entitats excursionistes d'arreu de Catalunya. Aquest motiu ha fet reactivar moltes caminades existents que anaven a la baixa i ha fet que se'n creessin de noves.

Moltes d'aquestes caminades, o també anomenades marxes de resistència, molta gent les aprofita per descobrir nous territoris, entrenar per posteriorment practicar altres activitats o simplement per fer esport a la muntanya; fet que pot provocar polèmica entre aquells que estimen la muntanya d'una forma més romàntica, amb un esperit de tranquil·litat i amb temps suficient per gaudir del paisatge i de la natura en general.

Les caminades de resistència serveixen per mesurar la capacitat física i moral dels excursionistes, la recerca d'un horitzó condicionat per la distància quilomètrica, el temps i l'esperit de superació. Cal, doncs, estar molt ben preparat tan físicament com psicològica i anar especialment equipat per a l'ocasió.

És molt important portar uns bons mitjons que ajudin a transpirar la suor, sense mullar-los. Actualment se'n poden trobar de diverses marques que utilitzen diferents tipus de fibres. Per a caminades superiors als 45 km de distància -que ja és considera caminada de resistència-, és aconsellable portar diversos parells de mitjons per poder-los canviar. És molt important no deixar cap arruga que pugui produir una butllofa, una de les causes principals que fan abandonar en moltes de les caminades. En cas que noteu alguna pedreta, s'ha de parar i s'ha de treure: més val perdre uns minuts que començar a patir al cap de pocs quilòmetres. Hi ha gent que utilitza "polvos talco" per ajudar a no fer suor més del compte. També és molt important no portar les ungles dels peus gaire llargues, ja que ens pot arribar a fer patir molt sobretot a les baixades. Molta gent n'ha canviat més d'una per aquest motiu i no és gaire agradable.

No és aconsellable utilitzar botes de muntanya de canya alta. És millor portar calçat lleuger i més transpirable. A vegades molta gent fa trams corrent, tant per avançar més en moments determinats com per relaxar la musculatura, ja que a vegades el sol fet de

fer moviments diferents fa que notem cert alleujament. Aquest calçat s'ha de comprar a la tarda, ja que el peu està més inflat que al matí, i cal emprovar-se les dues sabates, ja que moltes vegades no tenim els peus gaire simètrics. Les caminades de resistència són curses on es viu un ambient especial, però on sens dubte -i no ens podem enganyar- els dar-

ters quilòmetres són per patir. És molt important tenir-ho en compte per a totes aquelles persones que vulguin fer per primera vegada una caminada d'aquestes característiques.

La preparació física és molt important tant per acabar més o menys bé físicament com per afrontar els dies següents a la caminada.

Josep Orpinell Oliva

2a Marxa Riudoms - La Mola - Riudoms, 52,5 Km

Servei meteorològic

Xavier Martí Tello

Servei meteorològic

Elvira Tello Monera

Els nens de l'escola del CEIP Copons, el dia 28 de maig, van visitar l'estació meteorològica on se'ls va explicar com s'enregistraven diàriament la temperatura, la pluviometria com altres observacions referent al temps i al clima. La importància d'una petita estació meteorològica i les dades que s'envien cada final de mes al Instituto Meteorologico Nacional, i en el cas de nevades, o pluviometria elevada es comunica a TV Espanyola i a TV de Catalunya.

	DESEM. 2003	GENER 2004	FEBRER	MARÇ	ABRIL	MAIG	JUNY
Total mensual	54	1,3	90,9	60,9	80,3	62,2	12,4
dia	dia 5	dia 26	dia 26	dia 29	dia 8	dia 3	dia 12
dia més plujós	19	0,7	34,6	34,5	25	15	4,7
dies amb neu			dia16,17	dia 27			
			26, 27, 29				

Des del mes de desembre de 2003 al mes de juny de 2004 va ploure un total de 362,2 litres.

	DESEM. 2003	GENER 2004	FEBRER	MARÇ	ABRIL	MAIG	JUNY
dia	dia 1	dia 11	dia 7	dia 22	dia 22	dia 20	dia 18
màxima	14°	18°	19°	21°	22°	27°	35°
dia	dia 23	dia 2	dia 19	dia 2	dia 10	dia 1	dia 14
mínima	- 3°	- 3°	- 3°	-5°	0°	2°	8°

El dia més fred va ser el dia 2 de març amb una temperatura de -5º i el dia més calorós el dia 28 de juny amb una temperatura de 35º

Xavier Capdevila Carrera

5a Marxa Castells de la Segarra, 51 km

~ 1939 (Ramon Serra Puig)

Jardí de la Rectoria, Pepeta Prats 1927-1928 (Elisenda Mercadal)

Cal Llacuna (Elena Gudayol)

Família Closa Torra, Cal Manset (Dolors Farrés Camps)